Agost de 2001
Número 12
Butlletí informatiu
Full d'informació municipal
Programa Festa Major 2001

Camí Ral

Butlletí informatiu i d'opinió Vila de Copons

Ajuntament de Copons

Molí de Dalt del Lloretó
Exposició d'olis del mestre Josep M. Padró
Planta un arbre i el veuràs créixer
Copons celebra les caramelles amb el record de la Mònica i el Josep
Iniciació al Tai-xi
Iniciativa Jazz a Copons
Tot Circ, a la Fira de Tàrrega
Exposició de fotografies de Ramon Serra a la Uecanoia
El calendari festiu de l'Alta Anoia
El Consell Comarcal fomenta el reciclatge amb l'escarabat pilotaire
Història d'una colla
Futbol Club Copons
Resum d'activitats i actes
En la mort d'una persona jove
Els muntanyencs es van topar amb un "cas excepcional"
El poema de la Mònica
Morir a la muntanya
L'exemple de Mònica Gudayol
Missa per la Mònica i l'Elena. Hospital Clínic
A la Mònica Gudayol
Tirarem endavant, Mònica
En remembrança de Mònica Gudayol
Per tu, Mònica
Mònica
Flocs de neu, de plata i ombres queien vers les llums
L'estrelleta: un cap gros per a la Mònica
Mònica; moltes gràcies per aquest dibuix
Els alps en els pirineus
Llàgrima viva
Tornar a Copons?
Immigració, qui es queixa?
Un gol per sota les cames
La senyoreta Vicenta
El porquet Nofe-nof
El Sr. Cosme
Exercici i salut en la gent gran
Oliaigua amb tomàtics (sopa menorquina)
Arxiu fotogràfic

Editorial

El repic de campanes, juntament amb la música de la cercavila, desperta el poble i el convida a una nova Festa Major, que juntament amb Iniciativa Jazz i la Festa dels Traginers i Comerciants de Copons omplen de diversitat cultural els carrers i places del poble, en un any en què desapareix la pesseta i, malgrat els canvis, es mantenen les tradicions. I esperem que per molts anys.

Equip de Redacció

Text: Anna Micaló i Aumedes, Josep M. Vila i Carabasa, Jordi Amigó i Barbeta
Extret del Quadern Científic i Tècnic de Restauració monumental, 11
Editat per l'àrea de cooperació de la Diputació de Barcelona
Fotos: Ramon Serra

Molí de Dalt del Lloretó

Localització: El molí es troba situat a la riba esquerra de la Riera Gran, per sota del Mas Lloretó. S'hi accedeix per la carretera BV-1005, de Copons a Veciana, en direcció nord; passat el quilòmetre dos i després de travessar un pont, es troba un camí a mà dreta que duu al mas Lloretó. Arribats al mas, a l'esquerra, hi ha un camí que baixa fins al molí.

Tipus de molí: Fariner

Circuit hidràulic: El molí prenia l'aigua a partir d'una resclosa, avui desapareguda, des d'on l'aigua era desviada cap a un rec que la conduïa fins a la bassa, situada al nord del molí. Aquesta, actualment buida, presenta una planta en forma de gota d'aigua, d'uns 56 metres de llarg per 24,70 metres d'ample en la part central. Es conserven fragments dels murs que la tancaven, fets de carreus de pedra. A l'extrem sud de la bassa, a tocar de l'edifici, es troba el cup de planta arrodonida que proporcianava a l'aigua la pressió necessària perquè a través de la canal fes moure el rodet que hi havia situat al carcavà del molí. En l'actualitat, pel centre de la bassa passa un tub de PVC que la travessa en tota la seva llargada, que recull l'aigua de la riera i fa accionar l'ariet hidràulic que es troba al costat del molí, el qual bombeja l'aigua fins al Mas Lloretó. Per una mina situada a la sortida del carcavà, l'aigua es conduïa cap al molí de Baix del mas Lloretó, el qual no tenia bassa pròpia.

Descripció de l'edifici: El molí s'ubica en un edifici aïllat de planta rectangular, d'uns 6 metres de façana per 2 de fons. Consta de planta baixa i carcavà. Queda semisoterrat just sota de la bassa i a uns 40 metres de mas Lloretó. S'accedeix al molí a través d'unes escales situades a la dreta del camí que va cap als horts. Les escales menen a un cancell situat a uns dos metres per sota. S'enterra a l'interior del molí per una porta, situada a la façana sud, d'esquema rectangular vertical d'1,52 m d'alçada, inserida en un arc rodó i desplaçada un metre cap a ponent. El timpà és tancat per una reixa de ferro treballat. La porta que tancava el recinte era de fusta, de dues fulles, i actualment es troba a terra, a l'interior del molí.

A la planta baixa hi ha la sala de les moles, que presenta una planta rectangular d'uns 6,30 m de llarg per uns 2,60 m d'amplada. El terra es troba sense pavimentar i a dos nivells, amb una diferència d'1 m aproximadament, entre l'entrada i el fons (aquest més elevat). A l'entrada hi ha un forat que permet veure la banda sud del carcavà i, just on hi ha el canvi de desnivell, s'observa la part superior de la volta que cobreix el carcavà. La sala de les moles es cobreix amb una volta apuntada feta de carreus de pedra lligats amb argamassa de calç i sorra. Tant a la paret nord (també de carreus) com a la part de la volta que toca a aquesta, hi ha concrecions calcàries que evidencien la fintració d'aigua. Al fons de la sala, a uns 0,35 m de la paret nord, hi ha ubicada la mola, d'1,50 m de diàmetre. Aquesta està reforçada amb un cèrcol de ferro. Davant de la mola hi ha el caixó de pedra, d'1,50 m de llarg per 0,60 m d'ample, que protegia la farinera. Damunt de la mola i a la caixa de la farinera recolzen dos pilars de maó que aguanten un tub de fibrociment que surt de la paret nord i que baixa fins al carcavà, on hi ha instal·lada una turbina que va proporcinar, durant alguns anys, llum a la casa. No es troben restes del riscle, la tremuja ni de l'alçador.

El carcavà ocupa l'espai immediatament a sota de la planta baixa. No s'hi ha pogut accedir, però s'ha observat, des dels forats que hi ha a la planta, que presenta una forma arrodonida pel cantó de la paret nord. El terra es troba bastant ple de fang i les parets, amb concrecions calcàries, traspuen aigua. Al fons de la paret nord, a la dreta, s'hi pot veure l'estallador de ferro. Es conserva també el colferro que anava clavat a l'arbre del molí. Al costat d'aquest s'hi poden veure les restes de l'alçador, format per una barra de ferro que es troba mig coberta de fusta. No es veuen restes del banc, del rodet, de l'arbre, ni del pany.

Estat general de conservació: És dels molins que es troben en més bon estat. Conserva la bassa, el cup, la coberta i la sala de les moles amb la farinera i el joc de moles. Al recinte del carcavà hi manca el rodet i l'arbre però es conserva el pany i l'estallador.

Notícia històrica: A començament del segle XIX la masia de Cal Lloretó i el molí pertanyien a la familia Lloret. La finca constava d'una casa, d'un molí fariner i d'uns 60 jornals de terra. Les activitats del molí es fan evidents en el llibre d'Amillaraments del 1851, en el qual es pot llegir que el contribuent núm. 70 és Roc Lloret, que cotitzava per un *molino harinero* 65 rals de billó, per la casa en pagava 142 i per un porc 15. Els principals ingressos li venien de les terres rústiques, amb una base imponible de 2.417 rals de billó. L'any 1854 ja cotitzava 234, i s'especifica, al quadern, el seu sobrenom: Lloretó. En el quadern de 1863, el producte líquid imponible ja era de 250 rals de billó, que havia de pagar després de descomptar els 145 rals d'una tarifa de 435.

Aquesta finca es va dividir l'any 1866. Bonaventura Sellés, el propietari de l'altra part de la finca, tenia el dret de moldre el seu blat de manera gratuïta al molí que li quedava a l'altre costat de la finca. La part on hi havia l'edifici del molí sempre quedà en mans de la familia Lloret, que en va continuar sent propietària fins a l'actualitat.

Per referències orals, sembla que el molí va funcionar fins a principi del segle XX. Tanmateix, l'edifici del molí serví per a altres usos. El 1966, Marcel·lí Lloret, després d'unificar altre cop la finca, va fer construir un ariet hidràulic per tal de poder bombar l'aigua de la bassa cap a la masia. Al mateix temps, va fer col·locar una turbina al carcavà del molí per tal d'aprofitar el salt de l'aigua i aconseguir fer arribar a la casa llum de 12 volts (inicialment la llum de la casa era de gas).

És també cap als anys 60-70 d'aquest segle, quan s'hi va fer un *merendero* regentat pel mateix Marcel·lí Lloret i en la qual s'aprofitava una mola del molí del Plomissó, del mateix propietari, per fer-ne una taula. El *merendero* va funcionar fins a l'any 1987 o 1988. Actualment, la finca es troba dividida en dues parts. L'edifici del molí continua sent propietat d'un descendent de la família Lloret, Josep Pintó.

Text: Amadeu Caballé - Equip de Redacció
Fotos: Equip de Redacció

Exposició d'olis del mestre Josep M. Padró

Josep M. Padró va néixer a Igualada (Barcelona) l'any 1953. Autodidacte, s'ha creat el seu propi estil i personalitat pictòrica a través de l'experiència i el temps. Actualment té obres en col·leccions públiques i privades d'Espanya, França, Principat d'Andorra, Portugal, Estats Units , Japó i Itàlia.

Habilitat i esforç

La pintura de Josep Ma. Padró i Rueda - o, més ben dit, el seu treball pictòric- és un producte del seu tarannà d'autodidacte. Ofereix aquella especial forma de treballar que condiciona uns resultats obtinguts sols amb el suport de la seva habilitat manual i l'esforç de polir amb els anys la manera de matisar els colors, com també la forma d'aplicar la pinzellada, molt i molt detallista. Per mitjà de petits tocs de color, premuts espessament fins a aconseguir una massa compacta i narrativa (en això de narrativa cal entendre-hi el fet de captar quasi tots els petits detalls). L'obra visual, una bona part d'ella, recorda l'ambientació bucòlica de paisatges vuitcentistes (entenguem-nos, només ho recorda, eh!).

Sempre, en els qui pinten de forma autodidacta, per sobre dels seus resultats s'endevina aquella impressió sensitiva, primitiva si voleu, però impressió al cap i a la fi, representativa d'un esforç i una continuïtat per millorar la pròpia pintura com a element d'expressió personal. Això mereix, a més de respecte, un apreci admiratiu. Sempre –hi insisteixo- en el camp de l'afeccionat autodidacte, que supera experiències errònies sense orientacions alliçonadores. Finalment la senzillesa dels paisatges de Padró R., amb detalls quasi fotogràfics, mostra una habilitat innata per les masses arbòries, premudes i espesses, en què el puntillisme de la pinzellada té el millor aval. Paisatges, repeteixo, d'aire bucòlic atmosfera tranquil·la reflectida en racons d'aigües quietes i opaques.

Amadeu Caballé - Crític d'art (1997)

L'exposicó es va inaugurar a la sala d'actes de l'Ajuntament de Copons, el dia 3 de febrer a les 19 hores, i va finalitzar el dia 17 del mateix mes. Es va poder visitar els dissabtes de 19 a 21 h i els diumenges de 12 a 14 h En el transcurs de la mostra, es van vendre dos quadres.

Text: Toni Marimon
Fotos: Imma Lliró i Jordi Bertran

Planta un arbre i el veuràs créixer

L'espai que s'utilitzava aquests darrers anys per abocar les runes de la construcció va quedar ple. Per altra banda, la necessitat d'ubicar un espai per deixar els residus voluminosos, va portar l'Ajuntament a preparar un recinte perquè la gent pogués deixar aquestes deixalles, evitant així que fossin dipositades al costat dels contenidors de dins el poble. Es van delimitar tres departaments per deixar-hi ferro, fusta i voluminosos i al mateix temps es va habilitar un nou espai per abocar les deixalles de la construcció.

L'antic abocador de runes es va cobrir amb terra procedent de la bassa del Molí del Mig, i l'esplanada que va quedar ens va fer pensar que estaria bé plantar-hi alguna cosa. Així es com va sorgir la idea d'escollir aquest indret per fer la plantada d'arbres d'enguany.

El diumenge 11 de març al matí va ser el dia escollit per l'Àrea de Medi Ambient de l'Ajuntament de Copons per fer la plantada. Plançons de pi, avets recollits de les festes de Nadal i una vintena d'"acers negundos" van començar a ser plantats. A mig matí es va fer una parada per esmorzar, pa amb tomàquet i carn a la brasa. Recuperades les forces, la segona part, acabar de plantar els arbres i regar-los.

Esperem veure créixer els arbres i donem les gràcies a tota la gent que va venir a col.laborar.

Fins l'any vinent.

Text: Maria Varela
Fotos: Nuri Navarro i Xavi Aparisi

Copons celebra les caramelles amb el record de la Mònica i del Josep

El bon temps i els dies de festes van propiciar un diumenge de Pasqua animat a Copons, ple de gent que havia tornat un cop més al poble, aquest cop disposats a escoltar i gaudir de les tradicionals Caramelles de Setmana Santa.

Enguany, això sí, la celebració va estar amarada del record de la **Mònica Gudayol**, que sempre col·laborava en totes les activitats del municipi, i del **Josep Marcè**, present a les Caramelles de Copons des del primer any.

En Joan Mas va ser qui va dirigir els cantaires i les cançons que va escollir són *L'Hereu Riera* –que van ballar els nens-, *Surt a sa finestra* –cançó tradicional menorquina-, la sardana *Les fulles seques* i *El cant de la pau.*

La diada del diumenge de Pasqua va començar a la Roquera, on es va fer un esmorzar. Després, els cantaires van anar enfilant el camí cap a missa, que va ser oficiada cap a les 11 del matí.

Al pla de missa va començar la cantada oficial i el ball de canalla i tot seguit es van recórrer els carrers de Copons cantant.

Iniciació al Tai-xi

Text: Isabel Just
Monitora de Tai-xi

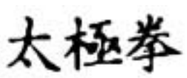

Aquesta tardor tenim pensat fer una iniciació al tai-txi, per a totes les persones que desitgin practicar aquesta tècnica de relaxació, sense límit d'edat.

Llegiu les explicacions fetes per la professora Isabel Just i animeu-vos i apunteu-vos.

El tai-xi és l'art més popular de la Xina. Moltes persones el fan de bon matí, als parcs de les ciutats, per així afrontar la jornada laboral amb energia i, al capvespre, amb l'últim raig de sol, per buidar el cos de tensions.

El tai-xi és la pràctica d'una sèrie de moviments, enllaçats de manera suau, contínua i uniforme, acompanyats d'una determinada actitud mental. La seva base és l'equilibri entre el cor i la ment.

Per norma general, els diferents moviments fugen de la velocitat i, a la vegada, requereixen un alt grau de concentració i de coordinació per aconseguir l'equilibri. Per això, la respiració ha d'ésser profunda i natural. La ment ha d'estar relaxada, buida de problemes que ens distreguin de l'atenció del moment.

Es practica en llocs tranquils, tant a l'aire lliure com en espais tancats. A vegades, s'acompanya de música suau.

Una de les característiques del tai-xi és la relaxació de tot el cos i l'harmonització de la respiració amb el moviment. D'aquesta manera aconseguim un cor serè, més una ment concentrada i, així, equilibrem les passions, de manera que el sistema nerviós central es relaxa; d'això, la circulació sanguínia se'n beneficia i corregeix les malalties del cor, de les vísceres i la inflexibilitat del múscul cardíac.

La pràctica del Tai-xi és una bona oportunitat per exercitar els músculs del ventre i els seus òrgans, amb la qual cosa s'aconsegueix augmentar el funcionament del sistema digestiu i la prevenció de l'estrenyment, gràcies al massatge que rep el diafragma.

Iniciativa Jazz a Copons

Text: Xavier Martí
Fotos: M. Teresa Comella

+ A Jazz

Silvia Orrico Simó

Cirera-Domenech-Llombart-Roca Quartet

Cirera-Domenech-Llombart-Roca Quartet

Iniciativa Jazz és un festival promogut des de l'Ajuntament que presenta una oferta musical dins del programa anual de cultura i, també, pretén donar als grups de jazz de Catalunya l'oportunitat de donar-se a conèixer i promocionar-se.

El festival Iniciativa Jazz es planteja no només com un seguit de concerts, sinó també com un concurs del que tot poble en pugui gaudir.

Les bases del concurs *Iniciativa Jazz Copons* 2001 es van publicar a tots els mitjans de comunicació. El concurs es va tancar el dia 29 de juny, amb una participació de set grups.

El dia 30 del mateix mes, es va reunir a l'Ajuntament de Copons el jurat que formaren els senyors Joan Monné (professor de l'Escola de Música de Catalunya i membre del Taller de músics i professor del Conservatori de Música d'Igualada), Ignasi Utset (membre del Club Jazz Terrassa), Joan Fitó (crític musical de premsa escrita i de radio) Eduard de Negri (secretari de l'Associació de Músics de Jazz i Música Moderna de Catalunya) i Jaume Margarit (programador de música de Cal Ble), desprès d'una apurada selecció es van escollir els següents finalistes:

Silvia Orrico Simó cantant de Jazz
+A Jazz, (quintet)
i **Cirera-Domenech-Llombart-Roca Quartet**.

A la plaça Ramon Godó, el dia 21 de juliol a les 21:30 de la nit, amb la presentadora Marisa Martinez, directora de Ràdio Nova de Vilanova del Camí i membre fundador de Ràdio Altipla, van actuar els finalistes del concurs, sota l'atenta observació del jurat, per tal de determinar-ne el guanyador.

El resultat final va ser el següent:

Guardonat amb el primer premi, el quintet **+ A Jazz**
El primer premi va consistir en l'edició i difusió de 500 CD's de la col·lecció Sathmo Records.

Guardonat amb el segon premi, **Cirera-Domenech-Llombart-Roca Quartet**
El segon premi va consistir en un concert al Club Jazz Terrassa durant la temporada 2001-2002.

Guardonat amb el tercer premi, la cantant de **Jazz Silvia Orrico Simó**.
El tercer premi va consistir en un concert en el programa de música Jazz de Cal Ble d'Igualada.

La nit va acabar amb el concert de Jazz a càrrec de Joan Monné Trio + Vicenç Solsona

Vem gaudir d'una nit musical per els amats del jazz i de la música en general.

Com primera experiència pensem que es positiva, després de mesos de gestions,s'ha preparat amb molta il·lusió i moltes ganes de repetir l'any que ve.

Desitgem que la nostra iniciativa sigui per als premiats molt exitosa, que sigui la plataforma per futurs exits.

La difusió que ens ha donat la televisió, la ràdio i la premsa de la comarca culmina amb el telenotícies nit de TV3 a nivell de Catalunya com a 1r Festival d'Iniciativa Jazz, acte cultural important del dia.

Tot Circ, a la XXI Fira de Teatre de Tàrrega

Text: Elisabet Tomàs i Miquel Montiel
Foto: Tot Circ

El proper mes de setembre, a la Fira de Teatre de Tàrrega muntarem la carpa Totcirc, si, la del Circ a les Feixes, que per cert aquest juny va complir el seu primer any, ja fa un any de la seva inauguració i l'enrenou que va portar i que està portant... en aquesta temporada han vingut a visitar-lo més de 5.000 nens i nenes de tots els racons de Catalunya, s'ho han passat d'allò més bé participant en el Taller de Circ al matí i a la tarda han quedat bocabadats amb els arriscats números de circ d'en Tastacirc i en Tastet. I quan arriba l'hora de la tornada i enfilen camí avall cap als autocars...la cirereta de la jornada: són obsequiats amb la gorra promocional del Circ i del poble de Copons.

Però bé, tornem al tema que ens té enfeinats de dia i de nit Totcirc presenta el seu nou muntatge, que ha anomenat **Totcirc.circ** a la **XXI Fira de teatre de Tàrrega**, tot un repte!!

Totcirc.circ: Un petit circ arriba a la ciutat, es tracta de la carpa Totcirc amb les seves grades, les seves caravanes enfustades, la seva tanca per delimitar l'espai...

El davant de la carpa està destinat al Taller de circ -espectacle de participació- els nens, pares i acompanyants podran fer d'artistes de circ per una estona i comprovar què se sent en pujar en un trapezi, fer equilibris amb la bola, la maroma, els monocicles, fer malabars, xanques...recordant els artistes de circ d'antuvi que abans de començar l'espectacle assajaven els seus números.

Tot seguit comença l'espectacle: Circ a la carpa; en Tastacirc, pallasso, malabarista, contorsionista, equilibrista, rei de la pista... amb l'ajuda de l'entremaliat Tastet i la vedet internacional vinguda de Valladolid... la gosseta Lupita, combinaran diferents tècniques de circ amb l'humor característic d'una tarda de circ.

Doncs bé, ja ho sabeu, del dia 7 al 10 de setembre el nostre petit circ estarà muntat al davant del Poliesportiu del camp de futbol de Tàrrega, us hi esperem a tots.

Exposició de fotografies de Ramon Serra a la Uecanoia

Text: Equip de Redacció
Fotos: Ramon Serra

Està previst per la segona quinzena de setembre, una exposició de fotografies de muntanya al centre del Club Excursionista Uecanoia (Carrer Sant Magí, 28 d'Igualada), realitzades per en Ramon Serra.

Aquesta exposició, que és un recull gràfic de deu anys d'excursions, ja es va realitzar a la Sala d'Actes de l'Ajuntament de Copons del 17 de desembre del 2000, al 9 de gener del 2001, però es va suspendre uns dies abans, a causa de la desafortunada mort en accident de muntanya de la nostra companya Mònica Gudayol, junt amb tres companys més. Per aquest motiu, aquesta segona exposició, que serà pràcticament igual que la que es va poder veure a Copons, estarà dedicada a la Mònica. En moltes de les fotografies que s'exposaran, ella hi era present en el moment de fer-les, al davant de l'objectiu, o al darrere.

El que es pretén amb aquesta exposició és mostrar un recull de fotografies, on el més mportant no és la qualitat, sinó la diversitat i composició de paisatges. Paisatges amb cims, castells, estanys, refugis, camins, ermites, coves, barraques, serralades, boscos, camps, tarteres ...

Text: Montserrat Coberó i Farrés
Agent de Desenvolupament Local per als municipis de l'Alta Anoia
Fotos: Ramon Serra i Montserrat Coberó

El calendari festiu de l'Alta Anoia

En aquests moments l'Alta Anoia ofereix un calendari d'activitats lúdico-festives extraordinàriament complet, ple de festes de tot tipus que porten fins als nostres pobles gent vinguda d'arreu de Catalunya.

Quan fa uns quatre anys es van començar les activitats de promoció turística del projecte "Alta Anoia" es partia d'una programació festiva molt arrelada en la tradició. Cada municipi s'esforçava per mantenir i donar la màxima lluïssor possible a les seves festes majors d'origen secular i altres activitats de caràcter tradicional (caramelles, cavalcada de reis, aplecs, arrossades ...).

En aquells moments únicament s'organitzaven dues activitats amb voluntat decidida de tenir ressò més enllà de l'àmbit municipal i comarcal: el "Pessebre Vivent dels Prats de Rei" (el primer de la comarca de l'Anoia, celebrat des del 1971) i les "Nits Culturals de Sant Pere Sallavinera" (celebrades des del 1992).

L'any 1998 els municipis de l'Alta Anoia iniciaren amb força el seu projecte de desenvolupament turístic i una de les primeres accions fou la creació d'una fira dedicada a recuperar i promocionar la gastronomia tradicional de l'Alta Anoia, "Fogons de l'Alta Anoia", que enguany ja ha arribat a la seva quarta edició.

L'any 1999 els municipis de l'Alta Anoia van impulsar una altra festa de caràcter supramunicipal, "Imatges de l'Alta Anoia", un concurs fotogràfic que va néixer amb la vocació d'impulsar la descoberta dels nombrosos indrets atractius que es concentren en els municipis de l'Alta Anoia. Les fotografies presentades en les diferents edicions han estat un material imprescindible per a moltes activitats de promoció i han permès muntar exposicions per donar a conèixer aquest territori, com per exemple la titulada "L'Alta Anoia, la màgia del món rural" exhibida en el Palau Robert (Barcelona) del 21 de març al 16 d'abril de 2000 o, més recentment, "L'Alta Anoia, fotografies i artesania" a la Sala d'Exposicions Daniel Saez de Masquefa (del 27 d'abril al 11 de maig de 2001).

A partir d'aquest primer impuls, diversos pobles de l'Alta Anoia s'han anat decidint a innovar el seu calendari festiu, creant noves activitats originals, dinàmiques i participatives, on tots els veïns col.laboren per organitzar i desenvolupar actes que contribueixin a promocionar el seu municipi i, alhora, el conjunt de l'Alta Anoia.

Aquestes noves activitats s'han desenvolupat basant-se en els elements més atractius de les nostres tradicions, adaptant-les a les demandes de la societat actual, reforçant els trets més singulars, transformant l'aspecte dels pobles i creant, durant unes hores, una atmosfera que trasllada els visitants a un món diferent (la història dels traginers, el sistema de vida dels pastors, l'aventura dels bandolers, els espectacles d'òpera en un marc rural, música de jazz en una plaça porticada ...).

A partir d'aquests elements d'atracció, les noves celebracions festives han aconseguit portar fins als municipis de l'Alta Anoia, abans totalment desconeguts (fins i tot per a la majoria dels nostres veïns comarcals), a milers de persones d'arreu de Catalunya (procedents sobretot de Girona, Barcelona i les comarques centrals). Els nous visitants han descobert els nostres pobles a partir d'unes celebracions festives i al conèixer-los han pogut gaudir dels seus nombrosos atractius, contribuint així de forma significativa a la promoció turística d'aquests municipis.

Alhora, les nostres festes han aconseguit un notable ressò en els mitjans de comunicació (TV3, Antena 3, Catalunya Ràdio, Com Ràdio, La Vanguardia, diari Avui, etc.) aconseguint que molta gent que encara no ha visitat aquestes terres ja n'hagi sentit a parlar, esdevenint així clients potencials que a curt o mig termini poden escollir l'Alta Anoia com el seu destí de vacances o de cap de setmana.
A través de la promoció realitzada amb les festes de l'Alta Anoia i d'altres activitats de difusió que es realitzen al llarg de l'any, el mercat turístic català comença a conèixer els atractius d'aquest sector de la Catalunya Central i molts visitants aflueixen vers als nostres municipis a un ritme creixent. Aquest estiu, per exemple, molta gent que volia venir a passar uns dies a l'Alta Anoia no ha pogut perquè durant el més d'agost totes les places d'allotjament ja estaven ocupades.

Cal plantejar-se quin ha de ser el futur del calendari festiu de l'Alta Anoia. És indubtable que continuarà augmentant amb aportacions innovadores i que cal esforçar-se per aconseguir que les noves propostes tinguin en la qualitat i l'originalitat els seus trets definitoris, però reflectint alhora la personalitat del territori i de la seva gent

DATA	CELEBRACIÓ	MUNICIPI	CARACTER LOCAL	CARÀCTER PROMOCIONAL	DATA D'INICI	NÚM. VISITANTS 2001*
Gener						
1 de gener	Concert de Cap d'Any	Els Prats de Rei	X			
1r. dissabte de gener	Concert de Cap d'Any	Pujalt	X			
1 i 2 de gener	Festa Major del Pla de Rubió	Rubió	X			
5 de gener	Cavalcada de Reis	Copons	X			
5 de gener	Cavalcada de Reis	Els Prats de Rel	X			
5 de gener	Cavalcada de Reis	Veciana	X			
20 de gener	Festa Major petita	Copons	X			
Febrer						
Mes de febrer	Festa Major d'hivern de Conill	Pujalt	X			
Diumenge de Carnestoltes	Festa de la Caldera i 3ª Festa dels Bandolers	Montmaneu		X	1999	3.000
Març						
24 de març-diumenge sobre Sant Josep	Aplec en honor al patró Sant Gabriel	Veciana	X			
25 de març	Festa de la Mare de Déu del Portal	Els Prats de Rei	X			
30 i 31 de març-dis.i dium. Pasqua	Caramelles	Veciana	X			
31 de març-Pasqua	Caramelles	Els Prats de Rei	X			
31 de març-Pasqua	Caramelles	Copons	X			
31 de març-Pasqua	Caramelles	Sant Pere Sallavinera	X			
Abril						
1 d'abril (Dilluns de Pasqua)	Festa del Panellet i fira de productes artesans	Calonge de Segarra	X			3.000
1 d'abril (Dilluns de Pasqua	Trobada de mones	Sant Pere Sallavinera	X			
28 d'abril (últim diumenge d'abril)	Festa Major de primavera a Maçana	Rubió	X			
28 d'abril (diumenge després de St. Jordi)	Festa Major de La Llavinera	Sant Pere Sallavinera	X			
Maig						
5 de maig (º)	Fogons de l'Alta Anoia	Alta Anoia		X	1998	7.000
12 de maig (Ascensió)	Festa Major i Fira de productes artesans	Rubió		X		
19 de maig (º)	Imatges de l'Alta Anoia	Alta Anoia		X	1999	2.000
19 de maig (2ª Pasqua)	Festa Major de la Guardia Pilosa	Pujalt	X			
19 de maig (2ª Pasqua)	Aplec de La Manresana	Els Prats de Rei	X			
19 de maig (3er. diumenge de maig)	Festa Major de Montfalcó	Veciana	X			
Cap de setmana sobre el 15 de maig	Festa Major de Sant Pere Desvim	Veciana	X			
28 de maig	Fira de la Transhumància	Pujalt		X	1999	11.000
Juny						
23 de juny	Revetlla de Sant Joan	Sant Marti de Sesgueioles	X			
23 de juny	Revetlla de Sant Joan	Els Prats de Rei	X			
23 de juny	Revetlla de Sant Joan	Veciana	X			
24 de juny	Festa Major de La Fortesa	Sant Pere Sallavinera	X			
29 de juny	Sopar romà	Els Prats de Rei	X		2000	
(o bé un dissabte de la 2ªquinzena de juny)						
29 de juny	Festa de Sant Pere de Copons	Copons	X			
Juliol						
5 i 6 de juliol(1r.cap de setmana de juliol)	Nits Culturals	Sant Pere Sallavinera		X	1992	1.500
14 de juliol	Trobada de sacs de gemecs	Els Prats de Rei		X	2002	
10 de juliol	Sant Cristòfol-benedicció de vehicles	Montmaneu	X			
21 de juliol	Festival de Jazz	Copons	X		2001	200
Cap de setmana sobre 25 de juliol	Festa Major de Santa Maria del Camí	Veciana	X			
Últim diumenge de juliol	Festa Major de Dusfort	Calonge de Segarra	X			
Agost						
2n.dissabte d'agost	Festa Major d'estiu en honor a Sant Roc	Castellfollit de Riubregós	X			
14, 15 i 16 d'agost	Festa Major	Els Prats de Rei	X			
15 d'agost	Festa Major	Copons	X			
15 d'agost	Festa Major	Copons	X			
16 d'agost	Sant Roc	Copons	X			
16 al 20 d'agost	Festa Major	Sant Marti de Sesgueioles	X			
Diumenge després del 15 d'agost	Festa Major de Boixadors	Sant Pere Sallavinera	X			
3r. cap de setmana d'agost	Festa Major	Pujalt	X			
Cap de setmana sobre el 15 d'agost	Festa Major	Veciana	X			
Setembre						
1r.dissabte de setembre	Festa Major de Segur	Veciana	X			
1r.diumenge de setembre	Festa Major	Montmaneu	X			
1r.cap de setmana de setembre	Festa Major de Sant Pere d'Arç	Calonge de Segarra	X			
2n.cap de setmana de setembre	Festa Major de Conill	Pujalt	X			
11 de setembre	Celebració de la Diada	Argençola	X			
15 de setembre	Festa de Traginers i Comerciants	Copons	X			7.000
3r.diumenge de setembre	Festa Major	Sant Pere Sallavinera	X			
21 i 22 de setembre-	Segona Festa Major o bé Festa dels Pubills	Els Prats de Rei	X			
4t.dis.i dium. de setembre						
Últim cap de setmana de setembre	Festa Major de l'Astor	Pujalt	X			
Octubre						
1r.cap de setmana d'octubre	Festa Major d'Aleny	Calonge de Segarra	X			
1r.diumenge d'octubre	Festa patronal de Sta. Fe de Calonge	Calonge de Segarra	X			
2n.diumenge d'octubre	Festa Major del Soler	Calonge de Segarra	X			
Mes d'octubre	Marxa BTT	Calonge de Segarra	X			
Novembre						
10 de novembre	Festa Major d'hivern	Sant Martí de Sesgueioles	X			
17 de novembre	Festa Major de tardor a Maçana	Rubió	X			
(diumenge sobre l'11 de novembre)						
Desembre						
24 de desembre	Missa del Gall	Els Prats de Rei	X			
24 de desembre	Missa del Gall	Sant Pere Sallavinera	X			
24 de desembre	Missa del Gall	Veciana	X			
25 de desembre	Concert de Nadal	Veciana	X			
Festes de Nadal	Concurs de Pessebres	Veciana	X			
24 des.i festius fins el 15 de gener	Pessebre Vivent	Els Prats de Rei	X			3.000
Altres						
Cada 1r.diumenge de mes	Visita guiada al Castell de Boixadors	Sant Pere Sallavinera	X			
Per determinar	Cursa de quads	Sant Marti de Sesgueioles	X			
Per determinar	Trobada de gegants	Sant Martí de Sesgueioles	X			

* Sols per a les activitats de caràcter promocional
(º) Aquestes dates podrien patir modificacions

Text i Foto: Consell Comarcal de l'Anoia

El Consell Comarcal fomenta el reciclatge amb l'escarabat pilotaire

El dia 2 de juny passat, els nens i nenes de l'escola de Copons van ser els primers a rebre la visita d'un personatge singular: un escarabat pilotaire. O millor dit, uns monitors disfressats d'aquest animal –conegut per la seva tendència a anar fent una bola amb la porqueria que troba i reciclar-la– que van explicar als infants quina era la forma correcta de reciclar. Aquests animals van anar fent una bola de plàstic on els nens i van llançar els envasos que havien portat de casa seva. Amb aquests envasos, els infants també van fer diverses figures i, finalment, se'ls va entregar una petita enquesta per tal de conèixer el grau de reciclatge de les seves llars.

Aquest escarabat simbolitza la campanya per fomentar la recollida d'envasos lleugers (llaunes, plàstics, tetra-briks...) que l'any passat va posar en marxa el Consell Comarcal de l'Anoia amb l'objectiu d'augmentar el nombre d'envasos recollits, així com d'aconseguir una bona qualitat de separació dels materials. Per aquest motiu, s'està augmentant el nombre de contenidors grocs (destinats als envasos lleugers) als pobles de la comarca i s'ha millorat també la seva ubicació.

Capellades, Carme, la Pobla de Claramunt, la Torre de Claramunt i Vallbona d'Anoia van ser els cinc municipis on es va començar a fer la campanya de foment, l'any passat, en forma de prova pilot. Darrerament, aquesta campanya s'ha ampliat als municipis del nord de la comarca, entre els quals hi ha el poble de Copons, i posteriorment s'estendrà a tota la resta de municipis anoiencs. D'aquesta manera, mitjançant l'augment de contenidors i la seva ubicació en llocs ben estratègics, es podrà assolir un augment considerable de recollida d'aquest tipus de materials.

És a les llars de cadascú on comença de debó el reciclatge, amb l'organització de les deixalles al seu lloc corresponent: una caixa per als envasos lleugers, una altra per al paper; una altra per al vidre, i les corresponents galledes pels residus orgànics i el material de rebuig. Si separem les deixalles a casa de forma correcta, de ben segur que les llençarem al seu contenidor corresponent. Aquesta és la millor manera de reciclar i permet, en última instància, convertir tot el que llencem en matèria primera. I això és molt, ja que es calcula que cada anoienc genera un quilo i mig de deixalles cada dia.

Text: Salvador Lliró
Fotos: Josep M. Lliró

Història d'una colla

En un poble de menys de 300 habitants, un bon dia una colla de persones van començar a sortir els diumenges a fer trial, per les trialeres del nostre voltant. A partir d'aquell dia es va formar un grup d'amics que encara en l'actualitat surten diumenge rere diumenge a dos quarts de nou del matí i es troben al poliesportiu, per anar tot el matí amb moto.

Aquest any 2001, la colla ja te gairebé 30 anys de vida, són moltes les motos que s'han estrenat des de les antigues BULTACO SHERPA i MONTESA COTA, fins a les GAS GAS, BETA i MONTESA … actuals.

Aquesta colla d'amics comprén edats des dels 12 anys del noi mes jove fins als 68, sí, seixanta-vuit, d'un dels mes veterans trialers de la comarca, en Ramon Sala. La colla ha tingut alts i baixos en el nombre de membres del grup, en l'actualitat normalment són entre 10 i 15 companys els que surten els diumenges.

Per això es va passar una carta a tots els que algun diumenge han sortit amb la seva moto o amb la d'un altre, a gaudir o patir pels voltants de Copons.

Colla de trial de Copons
Copons (Barcelona)
Copons, 7 de maig de 2001
Benvolgut company,

Fa gairebé 30 anys que un bon dia una colla de joves i no tan joves van decidir descobrir camins i caminets sobre la moto, i això algú en va dir que s'anomenava trial.
Com que Copons és un lloc ideal per practicar el trial, ben aviat es va sentir parlar de la colla de trial de Copons.
Fem arribar-vos aquestes quatre ratlles, ja que alguna temporada vam sortir junts a fer trial amb la colla de Copons.
Els qui actualment encara mantenim aquest "vici" o "plaer" hem decidit celebrar els trenta anys de moto el proper 10 de juny a les 14 h al restaurant Castell de Rubió.
Per això hem anat fent una llista de tothom, esperem no oblidar ningú, i si és així i ho saps, preguem que li facis arribar una còpia d'aquesta nota.
L'acte es compon per un dinar de germanor, entre altres coses pot anar-hi tothom trialer, extrialer i familiars, per això haureu de fer reserva de les persones que vindreu als següents telèfons:
Antonio Tomas: 93 8033242
Josep M. Lliró: 93 8066196
Els costos del dinar, tot inclòs, són de 3.500 ptes. Per a més de 13 anys, i 2.500 per a persones de menys de 13 anys.
Penseu que serà un acte en què passarem antigues pel·lícules, veurem antics companys, tindrem gresca, xerinola i moltes ganes de passar-ho bé.
Esperem, doncs la trucada a fi que la festa sigui al mes lluïda possible.

Salutacions.

L'esmentat dinar al Castell de Rubió va ser tot un èxit, i va comptar al voltant de cent persones. Abans d'iniciar l'àpat, es va repartir una samarreta, gentilesa de l'Ajuntament, a tots els assistents, i en el trancurs del dinar es va lliurar un regal en Ramon Sala i en Jordi Cirera. Ells dos, juntament amb en Sisco Lliró i Antonio Tomàs, van ser els encarregats de tallar el pastís. Cal agraïr l'assistència al dinar de l'alcalde, Sr. Jordi Bertran.

En la pròxima edició del Camí Ral, sortirà l'escrit del trial de Copons, ja que es farà el mes d'octubre i no el mes de juny com en un principi estava previst.

Text: Dani Garcia
Fotos: Ramon Serra

Futbol Club Copons

13 de gener, Copons 2 – Barri Montserrat 1
El Copons té tota la sort de cara i guanya al Montserrat en un partit on els visitants no van saber aprofitar les moltes ocasions de què va disposar.

20 de gener, Copons 6 – Bedorc 4
El Copons va ser amo i senyor durant tot l'encontre, tret dels deu minuts finals on va permetre al Bedorc remuntar i posar una mica més d'emoció al partit.

27 de gener, La Torre 2 – Copons 1
La Torre no deixa escapar els tres punts tot i la insistència del Copons durant la segona meitat per treure alguna cosa positiva.

3 de febrer, Copons 4 – Tous 3
El Copons va ser el clar dominador durant tot el partit, però el Tous va posar emoció al marcador en els darrers minuts del encontre.

10 febrer, Penya Madridista 2 – Copons 4
El Copons va anar a remolc de la Penya Madridista durant la primera part, però en la segona va imposar el seu ritme establint el gol de la tranquil·litat a quinze minuts del final.

24 de febrer, La Tossa 3 – Copons 0
El Copons desaprofita totes les ocasions de gol i la penya amb tres ràpids contra atacs sentència el partit en la segona meitat.

3 de març, la Pau 4 – Copons 1
La Pau guanya el partit amb molta comoditat degut a la superioritat física i tàctica.

10 de març, Copons 0 – Rebrot 3
El Copons res no pot fer davant d'un Rebrot que aquesta temporada ha deixat de ser l'equip d'anys anteriors en què sempre es movia a la part baixa de la taula.

17 de març, Hostalets 5 – Copons 1
El Copons visita el camp del líder i surt derrotat per un clar cinc a un, on queda del tot demostrada la superioritat de l'equip local.

24 de març, Copons 1 – Ca n'Aguilera 0
El Copons pateix de valent per derrotar l'equip de Ca n'Aguilera, que sempre ocupa les darreres posicions de la taula, la qual cosa demostra la mala temporada dels coponencs.

1 d'abril, Fàtima 2 – Copons 2
El Copons domina el marcador durant tot el partit, però no és capaç de sentenciar i permet al Fàtima empatar els darrers minuts.

7 d'abril, Copons 3 – Vallbona 0
El Vallbona es presenta només amb cinc jugadors, i el reglament atorga els tres punts als locals per un tres a zero.

22 d'abril, Carme 2 – Copons 9
El Copons goleja el Carme, que aconsegueix els dos gols en dues errades de la defensa i el porter visitant. Aquesta es la victòria més fàcil i clara de tota la temporada, juntament amb la del Vallbona.

28 d'abril, Copons 1 – Montbui 1
El Copons no va poder fer res més que empatar davant d'un Montbui que només va venir a provocar i repartir llenya durant els noranta minuts.
Cal destacar l'agressió a l'àrbitre per part d'un seguidor visitant.

5 de maig, Jorba 2 – Copons 1
En un partit molt igualat, tant en joc com en ocasions de gol, l'àrbitre impedeix que el Copons empati en anul·lar-li un gol per fora de joc inexistent en el darrer minut.

12 de maig, Copons 1 – Ateneu 2
El Copons no pot fer el seu joc davant d'un Ateneu molt lluitador i que després d'aconseguir el segon gol es replega molt bé en defensa impedint qualsevol acció dels locals.

19 de maig, Copons 2 – Tossa Montbui 0
El Copons guanya la Tossa de Montbui, que es va presentar amb només 11 jugadors, la qual cosa van aprofitar els locals per no deixar-se sorprendre.

26 de maig, Montserrat 2 – Copons 3
El Copons s'emporta els tres punts del camp del Montserrat en un partit on els coponencs sempre van anar al davant del marcador i van acabar demanant l'hora a l'àrbitre.

Així amb aquest resultat, el Copons finalitza una temporada molt irregular que no l'ha permès passar de l'onzena posició de la taula.

gener

5 Se suspenen els actes de la cavalcada de Reis, amb motiu de la pèrdua de la Mònica Gudayol
6 Finalitza abans d’hora l’exposició de fotografia “Muntanya” de Ramon Serra, amb motiu de la pèrdua de la Mònica
7 S’ajorna el partit de futbol entre La Tossa i el Copons, amb motiu de la pèrdua de la Mònica
9 Ple ordinari
13 Futbol: Copons 2 – Montserrat 1
15 A partir d’aquesta data, fa parada a Copons l’empresa d’autocars Alsina Graells
20 Futbol: Copons 6 – Bedorc 4
Ofici en honor de Sant sebastià
21 Se suspenen els actes de la Festa Major d’Hivern, amb motiu de la pèrdua de la Mònica
27 Futbol: Torre Claramunt 2 – Copons 1

febrer

2 Surt al carrer el núm. 11 del butlletí municipal “Camí Ral”
3 Futbol: Copons 4 – Tous 3
Inauguració de l’exposició d’olis del mestre Josep Mª Padró, a la sala d’actes de l’Ajuntament
10 Futbol: Madridista 2 – Copons 4
Reunió a l’escola per parlar de Caramelles
17 Futbol: Descansa el Copons
23 Reunió per parlar de Teatre
24 Futbol: La Tossa 3 – Copons 0
Carnestoltes infantil
Carnestoltes dels grans, sopar i gresca
28 A partir d’aquesta data els voluminosos s’han de portar al costat del cementiri, en un petit espai senyalitzat, i la recollida es farà el tercer dimecres de cada mes

març

2 Reunió per parlar de teatre i presentació del nou director
3 Futbol: La Pau 4 – Copons 1
Primer assaig de les Caramelles, a la Barraca
8 Es claven unes enganxines a tots els contenidors de deixalles “Copons net”, on hi ha consells i horaris de recollida tant pels contenidors de deixalles, com pels de reciclatge i voluminosos
10 Futbol: Copons 0 – Rebrot 3
11 Planta un arbre i el veuràs créixer; amb esmorzar popular
17 Futbol: Hostalets de Pierola 5 – Copons 1
24 Futbol: Copons 1 – Ca n’Aguilera 0
31 Futbol: Fàtima 2 – Copons 2

abril

1 Missa en memòria de la senyoreta Vicenta Alumbreros, la senyoreta de Copons
4 Inici IV curs de formació i autoocupació en turisme rural PLAFATUR
7 Futbol: Copons 3 – Vallbona 0
15 Cantada de caramelles, pels carrers de Copons
21 Reunió de pares per preparar l’escola d’estiu, a la sala d’actes de l’Ajuntament
22 S’organitza pels nens de catequesi, una sortida per veure la Passió d’Esparreguera
Futbol: Carme 2 – Copons 9
28 Futbol: Copons 1 – Montbui 1

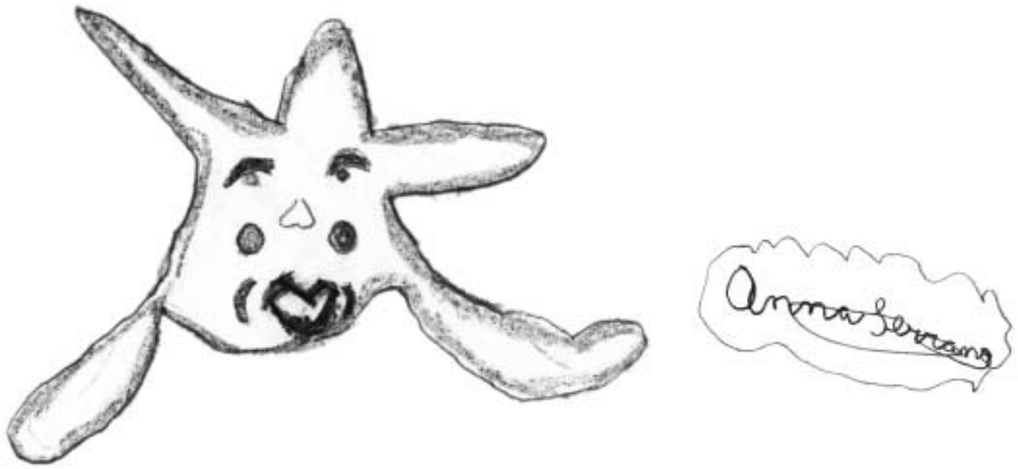

Text: La Veu de l'Anoia

En la mort d'una persona jove

A l'Anoia, i molt especialment a Copons, l'inici d'any, de segle i de mil·lenni es fa sota el signe de la tragèdia. La muntanya ens ha pres Mònica Gudayol, entristint-nos familiar i col·lectivament les festes.

No hi ha cap dubte que un dels trets característics dels catalans és la passió per la muntanya, l'amor a les activitats a l'aire Iliure, el respecte al medi ambient, a la música, a la nostra cultura... i la Mònica tenia totes aquestes característiques molt especialment assenyalades.

L'esperit aventurer o la velocitat dels cotxes sovint ens ha fet lamentar desgràcies personals, però en el cas de la Mònica Gudayol no es pot pas dir que s'hagi degut a una imprudència, ni a una activitat especialment perillosa. Una excursió a un cim nevat ha acabat, a causa d'un canvi sobtat de temps, en impensable tragèdia.

L'únic consol que ens queda és la imatge de l'esforç dels centenars de voluntaris i professionals que han estat buscant sense pausa durant cinc dies els cossos de totes les persones desaparegudes sota la neu. Un altre relatiu consol és saber que Mònica Gudayol ha mort fent allò que volia fer, en plena natura.

Queda, però, en el record de les persones que han conegut el seu entusiasme juvenil, el seu somriure. No hi ha dubte que la trobarem a faltar, com enyorem per sempre la desaparició d'una persona tan jove i plena de vida.

Text: Vida...

Els muntanyencs es van topar amb un "cas excepcional"

Dos dels sis muntanyencs de la comarca que es van desplaçar fins al Ripollès per col.laborar en les tasques de rescat, tots ells membres de la UEC Anoia (entitat de la qual la Mònica i en Josep Maria també eren socis), van destacar el bon treball que feien els bombers, expressant la "sensació de bona coordinació" que hi havia entre els quaranta o cinquanta bombers i altres efectius que aquell dia treballaven a la zona.

Ells van ser al Ripollès el matí de dimecres dia 3 de Gener (des de les 9 del matí i fins les 3 del migdia, aproximadament), treballant amb un grup de 43 persones que, de forma paral.lela a tots els efectius professionals que participaven a la tasca de recerca, van poder accedir a una de les vessants del pic per "pentinar més minuciosament aquella part de la muntanya", coordinats per un bomber que feia d'enllaç.

Quan a les circunstàncies que havien provocat la desgràcia, asseguraven que es tractava d'un "cas excepcional". Com a dada significativa, van explicar que aquell mateix dia la força del vent en un indret proper al lloc de la tragèdia era de 120 i 130 quilòmetres hora, de manera continuada, amb ràfegues puntuals de fins a 180 quilòmetres hora. Aquesta és una referència que permet adonar-se que, realment, es tractava d'una situació "excepcional".

En relació amb el lloc dels fets, els muntanyencs van explicar que es tracta d'un cim "de retirada ràpida", de manera que –en preveure un canvi de temps- es podia abandonar la zona en questió de mitja hora. Són del parer, per tant, que el context del dia del temporal cal emmarcar-lo en un canvi sobtat i repentí del temps, la rapidesa del qual va impedir la reacció d'excursionistes i muntanyencs. A més, una altra dada prou significativa és el fet que, entre les víctimes del temporal, hi havia muntanyencs que havien fet algun 8.000 i, per bé que no era el cas de la Mònica i en Josep Maria, aquests "feia dies que voltaven per les muntanyes", de manera que "sabien el que es feien".

És per tot això que, a criteri dels muntanyencs anoiencs, és absurd qualificar l'actitud de les víctimes d'imprudent, com durant aquests dies algú ha manifestat. Ells remarquen que es va produir "una situació excepcional".

El poema de la Mònica

Text: Jaume Ferrer i Piñol
President de Poesia Viva d'Igualada

Quan començaven a buscar-la sota el mantell de la neu d'un pic del Ripollès, mai no hauria pensat que la Mònica Gudayol i Llacuna tindria un espai a "La Vida... dels poetes". Però la seva sobtada, prematura, impensable mort a la neu, que ha colpit la gent de tot l'Anoia –la de Copons i Igualada, especialment-, va fer que un company de Poesia Viva em fes arribar un text, un poema, signat per la Mònica, de quan ella tenia la tendresa dels seus tretze o catorze anys. Va ser publicat en un recull sense datar –imprevisió en què massa vegades es cau- que es titula "Recull de treballs escolars amb motiu de la 35ª Festa de les Lletres Catalanes. Premis de Santa Llúcia". Aquesta referència ens portaria, però, a l'any de la publicació.

El que més importa avui és, de totes maneres, el text. Entre alumnes representatius de les escoles d'Igualada i la comarca, hi trobem el nom de la Mònica –del Club Escolar 3C de Copons- i el seu poema **Acollidora tardor**. Una poesia d'anys de pubertat cantant la natura –aquella natura que pocs anys després l'ha traïda-, treball que ens descobreix ja el tarannà, l'ànima de l'autora. Llegiu-lo, si us plau.

Plou, però la pluja és suau,
les boires ja treuen el nas.
Les gotes surten del seu cau
i el fred vol veure què fas.

Mica en mica el dia ha canviat:
el sol d'adorm més aviat,
els estels espurnen abans
i les fades refilen cants.

El vent fa dansar les fulles,
sembla que els arbres, cantin plor
per quedar-se amb les despulles
que els origina la tardor.

Els fruits d'aquesta estació:
ametlles, castanyes i raïm
i molts bolets amb abundor,
Copons, el meu poble, tenim.

Malgrat el fred tardoral,
com per art de bruixeria
els bolets amb "picardia"
surten al primer crit matinal.

Al costat de la llar de foc
els avis fan les torrades
i les àvies amb les llanes
fer bufandes és el seu joc.

Aquests camps sense cap recança,
aquests ceps que semblen morts.
L'oreneta s'en va amb plors,
són diades d'enyorança.

I la ventosa tardor
marcarà el ritme del temps:
cada dia més fredor,
tempestes, boires i vents.

Qui això signa no coneixia personalment la Mònica. Un dels meus fills, sí. Havien sortit, anys enrere, més d'una vegada, a fer esquí de fons amb un grupet d'amics. L'he vist afectadíssim, quan s'assabentà de la notícia. "Són rutes normals, aquesta i d'altres com aquesta, que no semblen arriscades", em comentà. "La muntanya té sorpreses tràgiques, increïbles", afegeix. Ho hem vist: l'aparent senzillesa d'una ruta que per a muntanyencs avesats com eren ells és normal, pot, si la sort es gira, esdevenir camí de drama. Les tempestes, boires i vents del darrer vers, sense ella endevinar-ho, eren premonició de les seves darreres hores. Li han marcat el ritme del seu temps. Aquesta venteguera que va arrossegar, de sobte, muntanyes de neu, va vèncer, finalment, la noia i altres excursionistes que s'acomiadaven, feliços, amb un passeig per la neu, d'un any i d'un segle. I, sense sospitar-ho, s'acomiadaven també d'una vida, l'única que tenim, la irrecuperable.

Era una noia dinàmica, eixerida, treballava per la cultura. I, professionalment, amb exel·lents estudis i dedicació. Havia fet versos –versos de jovenesa- però no la coneixíem a Poesia Viva, com tants altres poetes o versificadors que són o han estat i que no coneixem. No importa. Hem considerat que havíem de tenir un record per a la Mònica, i ho faig com a president d'una entitat que té en la poesia –i en la vida dels poetes- la seva raó de ser.

Adéu Mònica.
Has escrit, sense lletres, el teu darrer vers.

Morir a la muntanya

Text: Josep Ferrer i Bujons
Escriptor i periodista

La fascinació que exerceix la muntanya sobre deterninades persones és irresistible. A l'atractiu que suposa la seva indiscutible bellesa, s'hi ha d'afegir el risc que comporta acostar-s'hi, barallar-s'hi, tractar-la de tu a tu, i també el desig d'entrar en íntima comunió amb la natura i de degustar-ne el que té de sublim i el que té de destructor, de mortífer. Es tracta de viure intensament tot un seguit de sensacions enriquidores per a l'ànima humana. En la juguesca hi ha d'haver el gust per acumular vivències i el goig per poder-les explicar. Tothom sap que no sempre és possible explicar-les, però són molts els qui, malgrat tot, persisteixen incansablement en la recerca. De tant en tant ens arriben notícies de la mort o de la desaparició -en aquest cas els dos termes solen ser sinònims- d'excursionistes, d'esquiadors, etc., que han perdut el seu desafiament als cims. En aquests casos, com en molts d'altres, hi ha opinions per a tots els gustos. Des dels qui consideren que les víctimes haurien obrat encertadament quedant-se a casa fins als que asseguren que es tractava de gent poc preparada, passant pels qui mitifiquen aquestes persones i les converteixen en éssers gairebé venerables als quals quasi es ret culte. Se'n magnifiquen sobretot la valentia, la generositat i tot un reguitzell de virtuts humanes, segurament que, moltes vegades, amb raó.

L'any es va estrenar amb la notícia de la mort d'un grup d'esquiadors i d'un altre d'excursionistes víctimes d'una terrible tempesta de fred i neu que els va immobilitzar i sepultar al sector pirinenc del Ripollès, prop de Tregurà de Dalt, a la vall de Fontlletera. La notícia va causar un fort impacte a les nostres contrades per la presència entre les víctimes de la coponenca Mònica Gudayol, que s'afegeix així a la llista de conciutadans nostres que han perdut la vida als cims en diferents circunstàncies. Es tractava de matrimonis en uns casos i en d'altres de parelles que estaven a punt de casar-se, una dada que augmenta el dramatisme d'aquesta història. En general es tractava de gent que ja havia arribat a la maduresa tant física com psicològica. No es pot parlar d'un grup de jovenents inexperts i arrauxats que havien emprès una aventura temerària. Segurament es tractava de gent avesada a heurese-la amb la muntanya, amb el que té de bo i amb el que té de dolent, amb els seus aspectes més captivadors i resplendents i amb els seus costats més ombrívols. Tot fa pensar que es tractava de gent experimentada i, per tant, preparada. Segur que la sortida havia estat acuradament planificada, sense oblidar cap detall, valorant els riscos i prevenint-los. No creiem pas que es pugui emprendre una sortida així sense una preparació a consciència prèvia. Tanmateix, la muntanya té cops amagats i alguns experts assenyalen que una tempesta de la intensitat i la virulència de la que es va desfermar aquell cap de setmana en aquella zona del Ripollès no és freqüent ni tan sols a l'Himàlaia. Caldria parlar, doncs, de mala sort i encara millor de fatalitat. No tot en la vida es resol amb preparació, amb entrenament. La natura té sortides que ens superen de manera clara i no hi podem fer res.

Naturalment que si s'haguessin quedat a casa no els hauria passat res. Almenys, res del que els va passar. Però com passa en tot en la vida, el risc és absolutament imprescindible per tirar endavant. Si tothom es quedés a casa segurament que hi hauria moltes menys desgràcies en tots els sentits, però l'home no hauria avançat gens ni en l'àmbit individual ni en el col.lectiu. Portar el concepte de seguretat als extrems sovint és sinònim de mort.

"Vés on el cor el porti", deia la protagonista de Susana Tamaro a la seva néta. Els qui van fer cas de la profunda crida dels cims, no d'una manera temerària –tot i que arriscada- sinó responsable, van obrar correctament. Sense risc no hi ha vida, encara que de vegades es pugui trobar la mort. Així doncs, per bé que potser no cal elevar a la categoria d'herois les víctimes de la muntanya, sí que se'ls ha de reconèixer una mort digna i gosaríem dir que alliçonadora, perquè és d'adoptar una determinada posició davant la vida del que es tracta. Presència d'esperit, defensa d'uns ideals, amor pel risc i l'aventura, amor a la natura... No fóra pas el mateix morir de cirrosi o a la guerra.

L'exemple de Mònica Gudayol

Text: La Veu de l'Anoia
Foto: Dolors Farrés

Copons va acomiadar el 6 de gener una de les seves joves més destacades.

Mònica Gudayol havia elegit el camí de la investigació biològica com a professió.

Segurament que com en tants altres joves coponencs, els ensenyaments del mestre Joan Obradors, els consells familiars, l'ambient social, la relació amb els amics va despertar aquest sentit investigador i entregat a la societat.

Mònica Gudayol, malgrat la seva mort tant i tant prematura, ens ha deixat el fruit del seu treball i, sobretot, l'exemple d'una vida viscuda amb intensitat i amor als altres. El seu exemple és un estímul per seguir en el camí de la construcció d'una societat més justa i avançada.

Missa per la Mònica i l'Elena. Hospital Clínic

Hospital Clínic

La mort no és res: jo tan sols sóc a l´altre costat.
Jo soc jo, vosaltres sou vosaltres.
El que he estat per vosaltres, ho seré per sempre.
Anomeneu-me pel nom que sempre m´heu anomenat.
Parleu com sempre ho heu fet:
no empreu pas un to diferent, ni solemne ni trist.

Continueu rient del que ens rèiem junts.
Reseu, somieu, penseu en mi.
Que el meu nom sigui pronunciat a casa nostra
com sempre s´ha fet, sense èmfasi ni angoixa.
La vida significa el que sempre ha significat,
l´eix és el que sempre ha estat, el fil no s´ha tallat.

Per què estar fora del vostre pensament,
simplement perquè sóc fora de la vostra vida?

Jo us espero. Jo no sóc pas lluny,
just a l´altre costat del camí.

Charles Peguy

Pregàries:

1. Si poguéssim adonar-nos que és possible una vida feliç, fins i tot en les hores de foscor…El que fa feliç una existència és avançar cap a la senzillesa: la senzillesa del nostre cor i la de la nostra vida. Aquest petit fragment de la carta de Taizé que va escriure el germà Roger, ens defineix molt bé un camí de felicitat en l'humil do d'un mateix. Preguem perquè sapiguem trobar la felicitat en nosaltres mateixos i amb senzillesa puguem crear un espai d'esperança al nostre voltant. Preguem.

2. Per tots els nostres germans i germanes d'arreu del món. Ajuda'ns senyor, a tenir la voluntat de donar una mica del nostre treball en favor d'un món més equitatiu i just. Preguem.

3. "Déu eixugarà tota llàgrima del seus ulls, ja no hi ha haurà mort, ni més plor, ni clam, ni dolor, perquè les primeres coses van passar" Apocalipsi 21:4. Perquè aquesta meravellosa promesa i esperança es compleixi aviat i ens acompanyi als que quedem. Preguem.

4. Pels pares i la germana de la Mònica, pel Pep, que malgrat la tristesa que pateixen trobin les forces per continuar lluitant. Preguem.

5. Pels pares i germans de l'Elena i sobretot pels seus nens, Sílvia i Albert, que creixin sans, enfortits pel record i valors dels seus pares. Preguem.

6. Per l'Elena, la Mònica, l'Oriol i el Pep. Preguem.

Ara et penso -tan lluny!-
i t´invento un posat
expectant perquè m´omplis
aquest buit de la tarda.
Cada mot és un món
amb rius, mars i pobles,
un vidre trencadís,
o una cambra en silenci.
Que lent el pas del temps!
Que feixuga la vella
solitud i que pròxims
els teus ulls, quan t´invento
un posat expectant
perquè m´omplis la tarda.

Miquel Martí i Pol

Estimades Mònica i Elena,

Són moltes les coses que ens heu ensenyat. Insistíeu perquè les vostres il·lusions fossin satisfetes per la vida, per la gent que us envoltava i per vosaltres mateixes. Disfrutaveu el dia a dia i ens transmetieu la vostra vitalitat, optimisme, espontaneïtat i calidesa. Saber viure intensament la vida…

També són moltes les coses que, plegats, ja no podrem fer, ni dir, ni compartir, ni tan sols imaginar. Sentir-vos tant a prop com us sentim ens entristeix i a la vegada ens omple del vostre record, record que forma part de les nostres pròpies paraules, de les nostres pròpies rialles, dels nostres propis gestos, en definitiva de la nostra pròpia vida.

En aquest punt, el camí que queda per recórrer el farem junts.

Sempre estareu amb nosaltres. És per això que no us diem adéu sinó, a reveure. **Mònica i Elena, gràcies per tot el que ens heu donat!**

Barcelona, 25 de gener de 2001

Text: Club Excursionista Uecanoia
Basilisa Sanahuja
Foto: Ramon Serra

A la Mònica Gudayol

El divendres, quan van venir al local, ningú no sabíem que seria l'última vegada. A l'assabentar-nos del que havia passat, molts es van mobilitzar, coneguts, amics, companys, etc.

Tots estàvem sorpresos, astorats, incrèduls... No podia ser... Ells no..., però sí.

Ara han passat els dies; no s'han esborrat aquelles sensacions d'incredulitat i impotència, però també, amb el pas dels dies, queden els records i de segur que tots els que la coneixiem en tenim d'ella el mateix record: un **Immens somriure.**

Per a tots nosaltres la muntanya és molt important a la nostra vida; de vegades, com passa amb tots els amors, en la mateixa mesura que ens fa sentir plens, també, com ara, ens pot fer sentir molt buits.

Aquests dies hem sentit moltes vegades allò de "a voltes, la muntanya guanya".

Ho sabem, i ara mateix, des d'aquí, sembla que les coses podien haver anat diferent... potser sí... Però no hi han anat, així que l'únic que podem i hem de fer és treure una lliçó de vida.

Amb el temps tornarem a la muntanya, però tenint molt present que nosaltres només hi som de visita, que mai no la coneixerem prou i que la mateixa grandesa que ens envolta dalt d'un cim ens ha de fer respectar-la.

Mònica, la muntanya, amb una saviesa de milions d'anys, després de tantes vegades de veure't i de sentir-te, va provar de quedar-se't. Però ets amb nosaltres i cada vegada que tornem a la muntanya vindràs a dins nostre, amb la teva inoblidable rialla... Fins sempre... bonica.

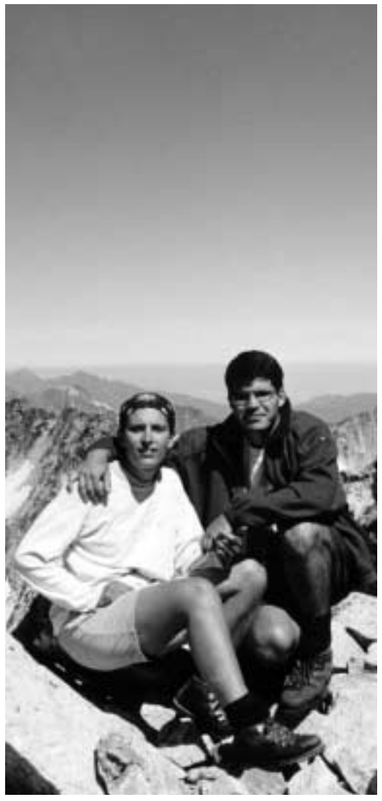

Mònica

Ja sé que ens veus i saps la nostra pena;
pels nostres plors mesures el dolor.
Tu, des del cel, o cim de la carena,
contemples aquest món d'un nou color.

Avui, veus les muntanyes tant petites!
On són aquells gegants dels Pirineus?
I els magnífics castells, i les ermites?
Els arbres són com flors per tot arreu!

Al teu redós, els àngels volategen,
i ens dius: No ploreu més, reseu per mi:
jo sóc feliç. Digueu als qui us rodegen
que la felicitat la tinc aquí...

No em plau una comarca compungida;
jo vull l'Anoia plena de cançons,
de música, d'aplecs, jovent que crida,
i de rialles i festes a Copons.

Vull veure, cada nit, un munt d'estrelles
que em parlin de vosaltres, estimats,
mireu-les, jo seré molt a prop d'elles,
i al clar de lluna, romandrem plegats!

Tirarem endavant Mònica

Text: Ramon Serra
Foto: Josep M. Vilà

La vida continua, heu de treure forces d'on sigui i tirar endavant... És la frase que els dies següents del fatal desenllaç més vegades ens han repetit. Amb el pas del temps l'analitzes i comproves que és l'única opció vàlida, ja que no n'hi ha cap altra. De totes maneres però, a l'estar embolcallat de tant dolor i al veure que no pots fer cap cosa per canviar-ho, et sents molt impotent, sense ganes de res, sense ganes de tirar endavant. Et dóna la sensació com si el temps s'aturés i estiguessis immers dins d'un infern sense sortida.

La muntanya que tantes satisfaccions ens havia donat a tots plegats, ara de cop i volta sense previ avís, ens ha colpejar d'una manera brutal. Ens ha tornat a recordar que nosaltres mai no la dominarem i que és ella qui mana i qui fica les regles del joc, per molt experimentats i ben equipats que hi anem.

El fil s'ha trencat. Sí, és veritat, però amb el pas del temps farem els nusos que calguin per tirar endavant. Ara veus moltes coses d'una altra manera, d'un altre color i penses que no es pot anar per la vida perdent el temps inútilment i que cada instant s'ha de valorar i viure de la manera més intensa que es pugui. Els problemes que abans no et deixaven ni dormir, ara veus que no ho son tant i t'avergonyeixes en veure que no te n'has adonat fins ara, fins que ha passat aquest desgraciat accident. No hi ha cap manera d'aturar el món i fer-lo girar unes quantes voltes enrere, i potser per algunes coses ja és una mica massa tard.

I enfilarem l'agulla, i de mica en mica, tot eixugant-nos les llàgrimes que ens vagin caient, anirem fent embastades, una darrere l'altra. I tirarem endavant els projectes que havíem anat engegant amb tu, Mònica, amb el Pep i amb l'Elena. I ho farem amb l'ajut de tota la gent que tant has estimat. Ho farem perquè crec que tu voldries que ho féssim, i perquè fent-ho, et tindrem més a prop nostre. Així, d'aquesta manera, tot el treball i la lluita portada a terme aquests últims anys no es quedarà en un no res.

Ara, Mònica, tots els que t'hem estimat durant tants anys, ens haurem d'acostumar a viure amb la teva absència. Absència únicament física, però, ja que estaràs dins nostre en tot moment.

I quan torni anar a la muntanya, i les forces em flaquegin, em donaras ànims per continuar i així poder arribar a dalt del cim. I a l'atançar-me a la vora de qualsevol estany, veuré el teu immens somriure reflectit dins les seves aigües tranquil·les i crisatal·lines.

Caminaràs juntament amb mi, com tantes vegades ho has fet, quan a la tardor vagi per boscos tenyits de mil colors. O a la primavera, quan passi per camps farcits d'espígol, farigola i romaní, que tant t'agradava de collir per després fer-ne un bonic ram o aquelles delicioses infusions.

I quan fagi vivac, i tingui per sostre el cel ple a vessar d'estels, els observaré tots molt atentament, fins a trobar-ne un que em somrigui, llavors tancaré els ulls i dormiré tranquil.

Mònica, un dia també vindré a l'altre costat del camí. Fins sempre, un petó.

Un record també, per l'Elena Fernández, el Pep Artigas i l'Oriol Fernández.

Copons, febrer de 2001.

Text: Francesc Andreu
Club Excursionista Uecanoia

En remembrança de Mònica Gudayol

D'antuvi no puc menys que fer recordança de la nostra consòcia desapareguda fa poc al pic Balandrau practicant l'esquí de muntanya. Que el record teu en nosaltres, Mònica, serveixi per minvar la profunda tristesa que la teva absència provoca en els teus familiars i amics. Els qui com nosaltres tinguérem la sort de la teva companyia en excursions de tota mena no podem menys que enyorar-te. En pujar els cims Mònica, pensarem tots que estem una mica més a prop teu. El teu somriure i tarannà decidit romandrà sempre enmig nostre quan tresquem per la muntanya.

Mònica, que els estels t'acaronin, i si cal, des de l'infinit, ajuda'ns.

Text: Sònia Roca
Foto: Xavi Pallarès

Per tu Mònica

Tu saps tan bé com jo, perquè sovint n'havíem parlat, que hi ha sentiments inevitables per molt que hom s'esforci sovint no compensa pensar que et tornarem a veure, el nostre esperit es nega a entendre que no pot abraçar-te, que no pot caminar al teu costat, que no pot dormir al teu costat o somniar al teu costat.

Aleshores sents que aquest cor que encara batega s'atura de cop i els ulls se t'omplen de llàgrimes que et cauen galtes avall, sense consol, perquè les llàgrimes no hi entenen de raons.

Recordes l'Ot, Mònica?

Deies que l'Ot era com una fulla, perquè sempre anava on el duia el vent.

L'Ot d'ençà que sap que ets un estel, cada tarda quan es fa fosc i nosaltres ens sentim petits mentre tu brilles amb força, puja dalt del cim dels quatre vents i es llença, amb força, per veure si pot acoronar-te una altra vegada.

Quan torna a casa em diu –La tinc tan a propada que estic segur que demà si el vent m'acompanya podré agafar-la i tornar-la a casa.-

A voltes ens agradaria que les nostres llàgrimes es tornessin flors i els nostres plors es tornessin aire per poder volar fins on el vent va portar-te.

Fins sempre.

Un petó.

Mònica

Text: Lourdes Carreras
Castelldefels

Molt sovint em pregunto si les coses passen per *casualitat* o arriben per *causalitat*. Ho havíem parlat, de vegades, amb la Mònica, quan recordàvem el dia que ens vam conèixer a Montserrat, el juliol del 83.

Ens havíem de trobar el 21 de desembre passat a la tarda, com fèiem alguns dijous durant l'últim any; em van robar la cartera i no vaig arribar a temps.

Vam parlar per telèfon i ens vam felicitar el Nadal per correu electrònic. No ens vam veure més.

Ara fa dos dies, el Ramon, em va trucar per demanar-me si volia escriure alguna cosa sobre ella, per ella, per vosaltres, per mi.

I vaig dir: i tant!, perquè, a més, li dec.

A la meva safata d'entrada, a l'ordinador, guardo un missatge del 27 de desembre que es titula: **l'articlet!** La meva estimada Mònica, com la vam rebatejar a Castelldefels fent broma, em recordava que esperava alguna cosa pel llavors següent número de Camí Ral.

Jo m'havia posat malalta i arribava tard. Ella, com sempre, amb simpatia i afecte, em feia memòria.

Aquesta vegada, Mònica, arribaré a temps, tot i que sembla que ja és massa tard.

Les coses dolentes passen per alguna raó que les justifiqui? Jo no ho crec pas, em sembla que la vida és més senzilla en la seva fragilitat, i malauradament, ella, amb els seus, ho havia après massa aviat. Potser per això és tan important que en les nostres vides trobem gent valenta, optimista, tendra i acollidora com la Mònica, perquè ens hi abracem quan se'ns apropen.

Sovint recordàvem la Maria, parlàvem del Carles i dels secrets que guardàvem entre els tres. Ara, els dos, me'ls han deixat per sempre i jo penso… potser els posi en una capseta i esperi que l'òliva de la barraca… se l'endugui allà on siguin ells, amb molts d'altres que han deixat Copons, però que mai no ens deixaran a nosaltres.

No us puc dir res massa original, i em plau que així sigui, perquè m'alegra saber que ho compartim: que l'enyoro, que els enyoro, com segurament feu tots i totes.

Que l'estimava, l'estimo, com ho feu vosaltres.

Però també que, a la banda del mar, Copons continua tenint una germana, una filla, una amiga.

Algunes nits sento que em crida, com quan érem adolescents i les històries s'acabaven de matinada: *Lulu, que dorms?* La imagino fent-me l'ullet des dels estels. I amb aquell somriure…

L'articlet, ja està , bonica, però, fins el dia que ens retrobem…

encara et dec tantes coses!

Text: Ramon Gomis

Flocs de neu, de plata i ombres queien vers les llums

Ens vam conèixer farà uns cinc anys. Recordes? Et senties orgullosa d'ésser jove. I volies fer un doctorat, deies que t'agradava la recerca. No en sabia gairebé res de tu, però ara crec que no calia. Des del primer moment, em vas impactar de vitalitat, de llestesa, d'intel·ligència. Jo et vaig dir que faríem una prova, que t'estaries uns dies amb nosaltres i que ja en parlaríem. Abans de vint-i-quatre hores vaig adonar-me'n, i tu també, que no tenia gaire sentit esperar. Hauria estat un error no obrir-te les portes del laboratori, de bat a bat. Eres l'alenada d'aire fresc.

Quatre o cinc anys de convivència, més de vuit hores diàries de treballar en projectes comuns, són un ventall ple de matisos. La recerca és l'art de trobar el desconegut, aquella veritat que s'amaga a l'altra costat del mur, i que només la intel·ligència es capaç de descobrir. Però en la recerca hi ha de tot. Il·lusions compartides, neguits davant els dubtes que planteja la ciència, inseguretat davant els resultats dels experiments, moments d'eufòria i decepció, grans coincidències i també malentesos. Així ho vam viure. Amb afecte, i amb més comprensió per part teva. Ho sé. Però diria que, malgrat tot, vam arribar a ésser molt bons amics. Que discutíem i ens estimàvem. I ho sabíem i, amb una punta d'ironia, ens ho explicàvem.

M'has deixat un gran buit. Manca aquella clarícia al paisatge. Tinc a la memòria, molt present el teu somriure, l'ànima. I, sovint, penso en tu i cerco la teva resposta a aquelles preguntes que em semblen importants. Endevino aquesta resposta, i em reconforta de la teva absència. D'altres moments obro la capsa dels records i gaudeixo de nou d'aquells moments de felicitat que vàrem compartir. El projecte científic de la glicerol-fosfat deshidrogenassa, el teu viatge a Suïssa, el congrés de Palestina, la revista de Copons, el paisatge de l'Anoia. Podria estirar un fil de records. I lluny de sentir-me trist, tinc la percepció d'un moment de joia, d'un alè de vida que m'has deixat i que no puc malmetre.

Em vas suggerir que escrivís a Camí Ral. Ho vaig fer amb il·lusió, i em va satisfer que a la redacció els agradés el meu treball. Sabia que em deies sempre la veritat, i que si els papers que t'oferia t'haguessin semblat de poc interès, amb tota franquesa, m'ho hauries dit. Eres sincera, em deies el que pensaves, m'agradés o no m'agradés, m'estimaves. Amb la mateixa actitud jo sabia que el teu treball científic era valuós. Havies fet aportacions d'interès per a l'estudi de la diabetis. Els articles que vas publicar eren bons. I allò que no veies clar, ho discuties. I saps que la tesi hauria anat molt bé: la teva recerca era innovadora, provocativa i obria la porta a noves descobertes. De la teva generositat d'idees, del teu entusiasme encara en gaudim tots. I també de la teva obra científica.

Sento la meva enyorança, el forat és ben negre. Però, estic segur que només és un miratge. S'endevina l'alba, la primera llum.

T'agrada el títol? És una imatge de James Joyce, que jo trobo esplèndida.

Text: Francina Cirera
Foto: Ramon Serra

L'estrelleta: un capgros per la Mònica

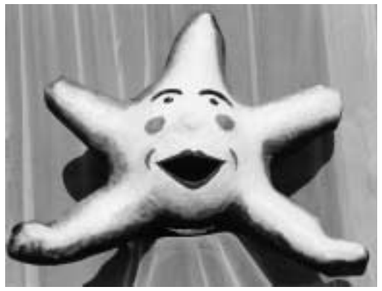

Quan la Mònica va morir segur que va deixar moltes coses per fer, però en va deixar moltes de fetes, i crec que són totes aquestes les que ens permeten viure amb aquest record seu tan dolç i serè, que ens obliga a no entristir-nos sinó tot el contrari, a viure amb més intensitat i a continuar algunes de les coses que ella va iniciar.

El sol Llorenç i la lluna Violeta, els capgrossos que la Mònica va construir, juntament amb la seva germana Elena, són potser l'element més entrenyable que marcarà les diferents generacions d'infants que passin per la nostra vila. La Mònica els va fer per "tussoneria", tal i com ella feia moltes coses. Posava la banya en algun projecte i fins que no en sortia no parava. Per fer els capgrossos va aplicar la seva tècnica i aquesta és la que vem fer servir per fer l'Estrella, que era el seu proper projecte.

L'Elena tenia molt clar que volia fer aquest capgros, perquè sabia que era el desig de la Mònica i l'excusa de fer un documental sobre el seu procés de creació va acabar de posar-nos en marxa. Jo ja havia fet un petit documental sobre Copons que ara fa dos estius es va projectar a la plaça Ramon Godó durant el sopar de gemanor de la Festa Major. Recordo que la Mònica no podia ser aquell dia a la plaça i li vaig passar un dia a casa dels meus pares a Copons. Li queien les llàgrimes cara avall, es va emocionar com ningú veient aquelles imatges del seu poble, tan bonic: "M'has fet emocionar, burra!", em va dir. Per a mi, aquell va ser un dels compliments més bonics que mai ningú no m'ha atorgat. Em va complaure fer emocionar la Mònica. Em va complaure que, una vegada més, la Mònica i jo sentíssim una mateixa emoció. Ja ens havia passat altres vegades. Recordo un altre dia que buscant masies i ermites anàvem per una carretera de la Segarra i vam veure una imatge del Pirineu, preciosa. El dia era molt clar i serè i les puntes de les muntanyes eren cobertes per un polsim de neu. Jo portava la càmara de fer fotos, però el rodet ja s'havia acabat: "-Quina llàstima!", vaig dir. Però ella, que era molt llesta i tenia la sabiesa de les persones que han viscut molt, tot i ser tan jove, em va contestar: "-No passa res. No cal que facis una fotografia. Hi ha coses que no cal retratar. Fes una foto amb el cap i guarda-la per sempre a la teva memòria."

Estic segura que tots havíem compartit moments així amb la Mònica i tots tenim records que estimem especialment i als que ens aferrem els dies més tristos.

Fer l'estrelleta sense la Mònica s'endevinava una empresa difícil i dramàtica, però crec que vam tenir la sort de poder-ho enregistrar amb una càmara i l'obligació de fer la feina amb un període de temps determinat, i, per cert, força curt. La mateixa productora de vídeo que m'havia encarregat el primer documental sobre Copons em va brindar l'oportunitat de fer un segon documental. Aquest, però, es passaria pel Canal 33 i per tant havia d'estar acabat quasi bé abans de començar-lo. Em donaven llibertat temàtica i, per tant, només els havia de fer una proposta. Sabia que l'Elena tenia ganes de fer l'estrella i pensava que podia ser molt bonic fer el seguiment del procés. Tot i així, feia molt poc temps que la Mònica ja no hi era i em va costar plantejar-li a l'Elena. Finalment ho vaig fer i l'Elena s'hi va avenir. La maquinària es va engegar i vam començar a treballar. Hi va haver molta gent que va col·laborar d'una manera o d'un altra i al final vem obtenir molts bons resultats: la gent que estimem la Mònica vam tenir l'oportunitat d'estar junts fent alguna cosa més que plorar un fet que les llàgrimes no poden canviar. Vam fer una estrelleta moníssima. Una cucada de capgrós, que inicia, si nosaltres volem, una tradició que la vila de Copons es pot fer seva: la de construir, cada quan nosaltres establim, un nou capgros. Serà una mena d'homenatge festiu que nosaltres dedicarem a algú que estimem i el capgros que fem entre tots formarà part d'aquesta cercavila a la qual la Mònica cada any hi dedicava esforços per mantenir-la encesa i viva.

Segur que aquest any també tindrem una cercavila molt participada. Trobarem a faltar la gralla de la Mònica. La trobarem a faltar molt. Però nosaltres sabem que el desig de la Mònica és que la cercavila sigui una gran cercavila i no podem decebre-la. Així, doncs, permeteu-me que us animi a cantar i a fer ballar els capgrossos pels carrers del poble; segur que si la Mònica ho pogués veure estaria molt contenta que fos així.

Juliol de 2001.

Jordi Rotés

Mònica; moltes gràcies per aquest dibuix

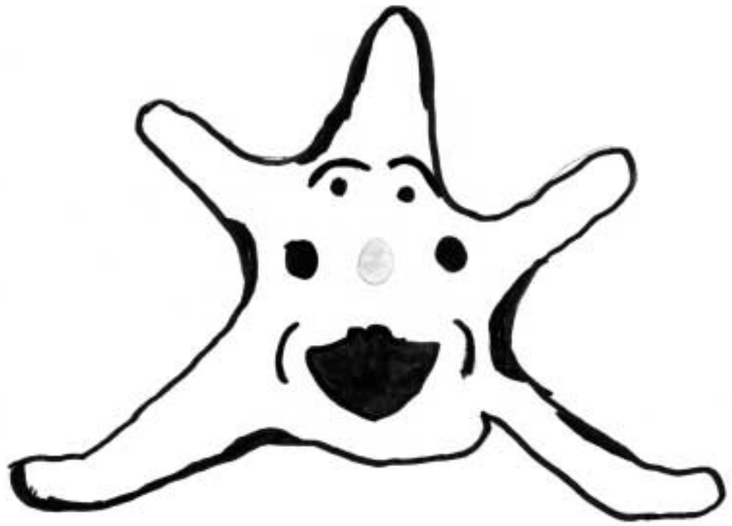

maig

1 Dinar popular de caramelles, a la Plaça Ramon Godó
2 Escarabats pilotaires, acció – espectacle, dins la campanya de recollida d'envasos tu tries, a la Plaça Major
5 Futbol: Jorba B 2 – Copons 1
12 Futbol: Copons 1 – Ateneu Igualadí 2
1ª nit estel·lar de Copons; inauguració del cicle de cafè teatre, amb Jo i els meus homes, a la Barraca
13 En R. Serra participa a la 2ª Caminada Popular de l'Anoia, de 20 Km.
19 Futbol: Copons 2 – Tossa Montbui 0
26 Futbol: Montserrat 2 – Copons 3. Amb aquest partit, finalitza la lliga 2000-2001, quedant en 11ª posició de la classificació
27 En R. Serra participa a la 26ª Travessa del Montseny, de 46 Km.

juny

3 L'últim itinerari d'enguany de l'Anoia pam a pam, organitzat per l'Ateneu Igualadí conjuntament amb el CECI, visita entre altres llocs les instal.lacions de "Circ a les Feixes" de Copons
4 S'emet pel canal 33 el programa TALLER.DOC, dirigit per la Francina Cirera, i on l'Elena Gudayol, amb l'ajut d'amics, construeix un capgrós en forma d'estrella, tot recordant la Mònica
10 En R. Serra participa a la 3ª Travessa Berga – Rasos – Berga, de 30 Km.
Dinar al castell de Rubió dels trialers de Copons, per celebrar 30 anys de sortides
15 Comencen les tandes per regar els horts
16 Inici de la temporada de la Piscina
22 Reunió per començar a preparar la Festa Major, a la sala d'actes de l'Ajuntament
23 Foguera de Sant Joan, al camp de bàsquet
Revetlla de Sant Joan, a Cal Pou i a la Piscina Municipal
26 Ple extraordinari i ple ordinari
27 Últim dia de catequesi
30 Celebració del perdó dels nens de catequesi
El jurat d'Iniciativa Jazz Copons va escollir, entre els set treballs presentats, els tres que passen a la final

juliol

1 L'Anna Araque, la Carola Baños, l'Aleix Sala, l'Álvaro Muñoz i el Guillem Oset, fan la Primera Comunió, a l'església de Santa Maria de Copons
2 Comença l'escola d'estiu, aquest any a càrrec de la Teresa Múnera
Comencen els cursets de natació
7 És el primer dissabte que s'obre el bar de la piscina al vespre
En R. Serra participa a la 6ª Marxa Nocturna de Sant Vicenç de Castellet, de 15 Km
15 Sant Cristòfol: Benedicció de cotxes, motos i bicicletes
20 Demostració de tai-xi a Copons
21 Iniciativa Jazz Copons, concurs de música jazz a la plaça Major

Text i Fotos: Jordi Cirés i Daiel Pola - Club Excursionista Uecanoia

Els alps en els pirineus

31 de juliol del 2000, després de setmanes de cavil·lar, per fi ens posem en marxa cap a la Vall d'Ordesa, al Pirineus aragonès, un lloc que tant per la seva bellesa com per la dificultat molts alpinistes qualifiquen com "els Alps dels Pirineus". Arribem a Torla, pugem fins la vall de Bujaruelo a uns 1.100 m d'alçada, quatre dies de travessa per la vall d'Ordesa a cavall entre França i Espanya ens esperen. En deixar la carretera, la vall s'estreny, i les parets cada cop són més escarpades, els salts d'aigua semblen baixar dels núvols, així que avancem per la pista forestal. La vall s'eixampla fent cap a una esplanada plena de flors, els ramats de vaques hi pasturen, ningú no els destorba; ja hi som, hem arribat al punt de partida: Sant Nicolás de Bujaruelo, 2.000 m. de desnivell fins a poder dormir, ja que em posat com a fita aconseguir el cim del Taillón.

Cercle de Gabernie

Passem el pont sobre el riu Ara, que neix de les aigües del Pic Llong, encarem un sender, sense cap mena de transició, el camí que seguirem enfila pit amunt per un fort pendent, pugem a un bon ritme però una hora més tard la calor, el sol, i els quilos de material ens frenen, es qüestió de prendre-s'ho amb calma ja que el recorregut previst és molt llarg. A mesura que pugem els avets i boixos es transformen en els prats i tarteres típics d'alta muntanya, el pic Tendenyera i més enllà el Vignemale, s'alcen majestuosos tot contemplant el nostre esforç, un camí que voreja el riu s'enfila cap a unes esteses de flors de neu. Un cop superada la primera barrera arribem al refugi del port de Bujaruelo i mitja hora després al port del mateix nom o de Gavarnie, pas fronterer entre Espanya i França. Sembla que la mare natura és clement, oferint-nos un llarg tram totalment pla i amb una vista impressionant, a mitja hora el camí es torna a enfilar per una tartera que en la capçalera dona a una cascada, per sorpresa meva el pas està equipat amb cadenes i claus a la roca, per tal de facilitar el pas de les persones; en aquest punt trobem "retencions", sembla la rambla un dissabte a la tarda, la proximitat de la carretera es el principal motiu d'aquest embús. Un cop superat, fem l'últim coll abans del refugi, el paisatge es meravellós, és el regal del dia, el Gran Cercle de Gavarnie, amb la seva cascada, la més alta dels Pirineus amb una caiguda de 425 m, uns dos-cents metres davant nostre, el refugi de Sarradets.

Se'ns han fet les cinc de la tarda i encara ens queden uns 500 m per al cim del Taillón de 3.146 m. Una clapa de neu perenne s'enfila fins als peus de la famosa Bretxa de Rolando, que ara ja podem contemplar, seguint les traces deixades per els pas diari dels "muntanyerus", arribem a la Bretxa, la pujada fou extenuant però havia valgut la pena. El tall en la roca, d'uns quaranta metres d'amplada i amb parets laterals d'uns dos-cents d'alçada és un espectacle impressionant, en creuar l'escletxa tornem a trepitjar terres aragoneses i continuem la marxa cap el cim del Taillón, però les forces i les hores de claror minven ràpidament, el ritme s'alenteix i quan arribem al Dedo de Bacillac, abandonem la idea de pujar al Taillón, tan sols ens separaven dos-cents metres de desnivell però la seguretat a que se'ns faria fosc a dalt, ens aconsellà de girar cua i preparar un bon bivac. A prop del Dedo una petita cova ens invitava a preparar el jaç però les deixalles i brutícia, gentilesa d'excursionistes inexperts o poc respectuosos amb el medi ambient, ens fan recular. Mira que convertir en abocador una gruta que pot servir de refugi i a uns 3.000 metres d'alçada!!! Tant costa endur-se la merda a casa? Així, doncs, decidim de baixar fins a la Bretxa.

Mentre som asseguts, veient la posta de sol, ens sobta l'arribada d'un muntanyenc. L'home està molt nerviós i mig en francès i anglès entenem que el seu company s'ha trencat una cama, a uns dos-cents metres per sota nostre, decidim baixar a veure què ha passat realment. La sorpresa fou quan veiem un home que puja agafat a un company, amb el peu a la mà, més ben dit amb la pròtesi del peu a la mà. L'únic que vàrem poder fer va ser carregar-nos la seva motxilla i pujar-lo fins a la Bretxa, allí els indicarem per tal que baixessin a coll fins al refugi. Tantes emocions i l'esgotament físic ens facilitaren el son, dormim sota un cel ple d'estels, el silenci tan sols es trencat pel crit d'algun ocell i el soroll d'una cascada llunyana. Vora tres mil metres d'alçada les nits agafen un caire molt especial que captiva qualsevol i és fàcil oblidar-se del món de presses i estrès en que vivim.

Són dos quarts de sis del matí del dia 1 d'agost del 2000, ens posem en camí. L'objectiu és plantar-nos al cim del Mont Perdut. Així que sortim de la Bretxa trobem uns passamans sota la paret del Casco per tal d'assegurar el pas, som al "Cuello de los Sarrios", decidim d'arribar-nos a la gruta gelada de Casterets, un cop a l'entrada, una tanca d'un metre d'alçada ens talla el pas, decebuts, tornem al coll, vint minuts després parem a la "Cueva de los Sarrios", la més alta dels Pirineus. Reprenem la marxa endinsant-nos en una esplanada de roca de mig quilòmetre de llargada, el terra es torna un mar d'esquerdes i forats que en el seu fons encara retenen glaç, son les empremtes d'antigues glaceres.

Una estona després arribem al coll del Frare, una formació rocosa que des de Goritz sembla un frare i des d'on s'admira la majestuositat del Mont Perdut.

Però comprovem impotents que ens trobem davant d'un sifó d'uns tres cents metres de fondària, llavors pensem de buscar alguna esquerda per tal de pujar una mica i enllaçar amb el camí que ve de la Torre de Marbore. Superat aquest pas continuem pujant pel sender, superant esglaons de 25 i 50 metres, sembla que en cada replà trobarem l'estany gelat, per fi passada l'ultima barrera quedem parats de la "gran" quantitat de neu que hi ha, la realitat és només una taca de neu a un costat del llac i una pinzellada en la famosa canal del descarregador. Busquem en aquest punt un lloc per dormir; és ideal una pedra amb un forat, després ens posem en marxa cap als 364 m que ens queden de desnivell fins al tercer cim més alt dels Pirineus amb 3.364 m En arribar al·lucinem amb el paisatge, per una banda el Turbon, la Penya Muntanyesa i la serra de Guara, coneguda per els seus barrancs, sota nostre el Cañon D'Añisclo i la vall d'Ordesa, cap a l'est l'Aneto per darrera del Posets i ja més cap aquí el pic d'Añisclo, es un dels espectacles més grans dels Pirineus, a més de ser una de les ascensions més boniques que hi ha en tota la serralada pirinenca.

A l'estona de ser en aquell indret, sentint xiular l'aire entre pedres i contemplant una bonica posta sol, decidim baixar cap a l'estany gelat, mentre la claror que encara queda en el cel dóna pas a uns núvols de tempesta molt amenaçadors, ràpidament ens veiem envoltats d'una forta tempesta de pedra, llamps i trons. Em pogut posar-nos als sacs, no correm perill de cap mena, tampoc de mullar-nos, l'espectacle que ens ofereix la mare natura és fabulós, tenim l'avantatge a més, de estar situats en un lloc privilegiat, podem veure la canal del Mont Perdut i el seu cim, així com el llac gelat, els llamps reboten dalt del cim i per les pedres del voltant, en un moment la boira ho ha envaït tot, no podem veure ni els nostres peus, però en un curt espai de temps, es retira i permet d'albirar la sèrie de saltats d'aigua que s'han format després de la tempesta, una catifa de calabruix cobreix el terra.

Bretxa de Rolando

2 d'agost de 2000. El termòmetre marca menys tres graus, a les vores de l'aigua una fina capa de gel, tot és gebrat. Avui el nostre objectiu és anar a Torla, així que posem rumb cap el refugi de Goritz a uns 2.200 m. d'alçada, 800 per sota nostre, en creuar un camp de "gendarmes"(grans blocs de granit) trèiem el cap i observem el refugi de Goritz o Delgado Úbeda i tota la pila de tendes que hi ha al seu costat, però nosaltres encarem cap a Collado Gordo, uns 1.000 m. per sobre de les Grades de Soaso, el camí va planejant cada vegada més, també baixa, no molt fort però constant, en girar-nos veiem les Tres Sorores, el cilindre de Marboré, el Mont Perdut i el pic d'Anyisclo, és un espectacle majestuós; en mirar et sens una puça i en pensar que has estat allà dalt, no tens paraules per descriure-ho. Continuem la marxa, sembla que estem en terres irlandeses o escoceses, la diferència és que aquí no hi ha mar, només un precipici vertical, d'uns 1.000 m. De mica en mica anem fent cap al coll, en treure el cap per un mirador les grades de Soaso semblen gotes d'aigua i la gent petites formigues fent processó cap a la famosa Cola de Caballo, observem que en el lloc de les Tres Sorores només hi ha un núvol i deduïm que es una tempesta pel seu color i espessor, llavors un soroll molt fort ens fa adonar que ens estem acostant a la civilització, prové d'una excavadora que realitza tasques de manteniment en la pista que creua de Torla a Nerín, per l'interior del parc nacional. S'acosta un autocar petit que cada quatre hores fa aquest recorregut turístic, però decidits a acabar allò que hem començat, seguim el camí a peu, anirem seguint el GR. al costat del precipici, en paral·lel a la pista, l'avantatge és que podem anar observant tota la majestuositat de la Vall.

El camí comença a fer-se molt llarg, en les cantimplores quasi no ens queda aigua, ens parem en el mirador de Punta Acuta, aquí contemplem per darrer cop en aquesta travessa, el Parc Nacional d'Ordesa i Mont Perdut. Comença un descens sense treva, per una pista que sembla no acabar-se mai, el sol escalfa de valent i no tenim ni gota d'aigua ... però, de sobte, apareix un taxi 4x4 que fa la ruta Torla- Nerín- Torla, és el mateix que fa dos dies ens va pujar a la vall de Bujaruelo. Després de donar-hi unes voltes decidim de finalitzar l'aventura i marxar amb ell cap a Torla. Baixant amb el taxi, les esteses de flors i algun avet es converteixen en pi negre i vermell, veiem les fonts amb l'aigua brollant de l'interior de la roca, cada cop el bosc és més frondós i sorgeixen les primeres bordes i camps, llavors veiem que som al costat del riu Ara i que el poble de Torla és sobre nostre; cansats però satisfets, anem a Oto per passar la nit, només ens queda una dutxa, un bon sopar per recuperar forces i una dormida en el confort de la lona de la tenda de campanya. Demà tornarem al món real, de l'estrès i de la feina, preparant ja la pròxima travessa per aquestes muntanyes meravelloses.

Text i foto: Anicet Altés

Llàgrima viva

La vida va començar en el mar fa uns tres mil milions d'anys. En la foscor vivien uns éssers, molt simples però van anar evolucionant i multiplicant-se fins arribar als complicats organismes dels animals actuals i a l'home. En principi, el sentit de la vista es limitava a una petita placa de pell, que era sensible a la llum i que es va anar perfeccionant fins a formar els ulls que, ens va alliberar de la foscor, ens va permetre veure les formes, el moviment i el color del món que ens envolta. El nostre ull, és un aparell molt precís i delicat i la naturalesa, per protegir-lo, el col.locà dintre d'un estoig molt sòlid, la cavitat orbitària, formada per determinats ossos del crani. Com si fos un record del seu orígen marítim, continua necessitant la humitat constant de la llàgrima, que també és salada.

Les parpelles i les pestanyes

L'orbita, per davant té una obertura amb unes cortines que són les parpelles. La superior és més gran que la inferior. Constituïdes per la pell i una làmina muscular que permet obrir i tancar aquestes dues finestres en un moviment que en diem parpellejar. En el cantell de les parpelles hi ha uns pèls, una mica rígids i sensibles: són les pestanyes que, en el cas d'una agressió o bé la possible entrada d'un cos estrany provocarien un ràpid tancament per un mecanisme reflexe de defensa.

El globus ocular està lleugerament enfonsat en la seva cova, de tal manera que un traumatisme a la cara més aviat ens parteix la cella que no pas lesiona l'ull. Moltes vegades un cop de puny, en lloc de rebentar-lo, ocasiona inflor i un hematoma: és l'ull de vellut.

L'obertura entre les dues parpelles ens permet veure una part, petita, del globus ocular que té un color blanc i en el centre observem una rodona de color variable: és l'iris, a vegades blau o verd clar. També pot tenir un tó marró fosc, etc. Però sempre aquest disc té un orifici negrós que és la pupil·la o nineta, per on entra la llum exterior cap al fons de l'ull, i impressiona la retina. Aquesta capa, delicada, necessita una intensitat justa, no pas excessiva cosa que regula l'iris encongint-se o bé dilatant-se. També hi col·laboren eficaçment les parpelles, les quals s'acluquen una mica o bé totalment si la intensitat de la llum pogués lesionar la vista. Les ulleres de sol ens ajuden a limitar la claror excessiva que és una molèstia i un perill per la retina.

L'expressió "aquest noi fa ulleres" la diem quan les parpelles tenen un color morat. Aquest transtorn pot ésser degut a un cançament important, no haver dormit en tota la nit i també pot acompanyar algunes malalties que afecten l'estat general de la persona. Les parpelles conserven la humitat de l'ull i ens protegeixen de la pols i de l'entrada de coses estranyes que en el llenguatge popular diriem que no s'ens fiqui una brossa a l'ull.

Les serps i els ocells tenen una tercera parpella que és transparent i que es mou transversalment. No li cal parpellejar perquè l'ull, en aquest cas, conserva la transparència, la humitat i la possibilitat de dormir amb els ulls oberts. A nosaltres ens fa l'efecte que té un poder màgic la mirada fixa i enigmàtica de les serps.

Les celles

Són dues prominències òssies, en forma de visera arquejada sobre cada ull, cobertes per la pell i per unes rengleres de pèls molt útils per desviar les gotes de suor que poden regalimar del front i que podrien irritar la conjuntiva de l'ull. Les celles, però, tenen un paper important en la mímica facial, degut a que es una formació muscular i cutània, que al ésser mòbil contribueix a donar expressió a la mirada. Es coneguda la frase "cremar-se les celles" que vol dir estudiar amb atenció una cosa, investigar-la a fons. També diem "ficar entre cella i cella" una idea determinada o bé un problema difícil amb el propòsit ferm de resoldre'l.

Les llàgrimes

Quan augmenta la quantitat del líquid que banya l'ull, les perpelles no el poden retenir i, aleshores es vessa cap a l'exterior. D'aquest fet en diem "plorar" i les gotes que cauen són les llàgrimes. La seva composició es semblant a la de l'aigua, però amb un 14% de clorur sòdic i per aquest motiu són salades, poden irritar la mucosa conjuntival, les parpelles i, si ens freguem amb la mà, els ulls i les galtes es tornen vermelles.

Normalment tenen una acció antisèptica favorable per evitar infeccions a la part anterior del globus ocular. Si ens entra pols o brosses, aquest líquid augmenta de quantitat per facilitar la seva expulsió.

Els ulls ens ploren per una infecció, conjuntivitis. També per la presència d'un cos estrany i per un transtorn alèrgic. Per altre part, poden plorar per una causa psíquica: una forta emoció o una tristesa fonda ens fan vessar moltes llàgrimes. El dolor moral intens, a causa de la mort d'un fill o d'una persona estimada, ens fa plorar a llàgrima viva, ens trasbalsa la respiració: sanglotem, fem uns sospirs interceptats per una respiració fonda i espasmòdica acompanyada per una fressa de l'aire al passar per una glotis mig tancada. És el què, en castellà se'n diu "sollozar". La tristesa i el plor són característics de l'espècie humana.

El sentit de la vista amb els seus annexos, tal com he comentat fins aquí, no solament és un aparell receptor de la realitat externa, sinó que també és un òrgan emissor. És una manera de comunicar-nos amb el pròxim perquè la posició de les celles, el moviment de les parpelles, la manera de mirar, ja sigui de reüll, o bé intenssament, fit a fit, etz., donen expressió a la mirada. El plor ens permet manifestar els sentiments més íntims amb el llenguatge silenciós de les nostres llàgrimes.

Altres vegades es l'astucia i la picardia el que volem transmetre tancant un ull i mantenint obert l'altre: picar l'ullet, senyal convinguda per tal d'indicar una cosa dissimuladament.

L'alegria, sobretot quan es franca i intensa, ens fa riure i al mateix temps ens pot fer saltar alguna llàgrima. Plorem de tant riure. Són aquells contrasentits que omplen, irònicament la vida de l'home i de la dona.

Vic, maig de 2001.

Tornar a Copons?

Text: Sergi Jover i Rejsek

Tornar: verb intransitiu. Anar devers el lloc del qual hom havia partit. *Se'n van dilluns i tornen dissabte.*

Retornar: verb transitiu. Restituir, tornar, una cosa. *Us retorno els llibres que em vau deixar./.../* Anar del lloc on hom ha anat al punt de partida, tornar.

Es pot tornar a un lloc en què mai no s'ha estat? Ordinadors i gent cabuda ens dirien, ben segur, que això és impossible, que l'aigua del temps només s'escola en una direcció, aquella que nosaltres anomenem demà i que en un atac d'optimisme amnèsic sempre imaginem feliç i redemptor. Ells afirmarien que el món que ens envolta i ens hostatja és rígid i inflexible i que les seves lleis també ho són. Eternes i immutables. Com el gel d'enravenades. Universals.

Tornava fa ja dos estius de l'illa de Ceilan, l'actual Sri Lanka, i de les Maldives, ple de sol clavat dins de la pell i amb sabors de curris i canyelles a la llengua i, en el llarguíssim viatge aeri, de quasi un dia de vol que fèiem per tornar a casa, utilitzava les moltes hores per llegir-me les memòries inacabades de la cantant francesa Barbara, *Il était un piano noir...* que Arthème Fayard, l'editor, aprofitava per subtitular com a *mémoires interrompus*. Barbara és sobretot coneguda al nostre país per la bona versió que Maria del Mar Bonet va gravar a Bocaccio records, ara ja fa quasi trenta anys, del seu *l'Aigle noir*. Per a la contraportada del llibre la cantant francesa escrivia el 27 d'abril del 1997. Tradueixo:

"Ja mai més no tornaré a entrar en escena
Ja no cantaré mai més...
Un vespre del 1993, al Châtelet, el meu cor, massa pesant de tanta emoció, de cop ha bategat massa ràpid i massa fort i, durant l'interminable moment d'uns quants segons, durant els quals, ningú, n'estic segura, no s'ha adonat de res, el meu cos s'ha negat a obeir el meu cervell, que, d'altra banda, ja no manava res.
He guardat, enfornat en mi, aquest pànic fulgurant durant el qual vaig quedar glaçada, embogida, perduda. Vaig haver d'interrompre de moment, durant un temps, el meu espectacle...i després definitivament. Durant dos anys, he fet el dol d'un tros de la meva vida que acabava, bruscament, d'extingir-se.
Escriure, avui, és la manera i el mitjà de continuar aquest diàleg."

Virtut irrepetible de la lectura, vaig gaudir de la meva íntima conversa amb la que ens havia deixat de cop, com sempre, el 24 de novembre del mateix any 97 sense haver pogut ni enllestir ni ordenar ni les memòries ni la vida. La xerrada va ser lenta, densa, com el rondineig dels reactors que ens tornaven, estibadets, cap a Barcelona. Només interrompuda, de manera regular, per les polides i fosques nines orientals d'Air Lanka que ens oferien les més saboroses fruites i els tes més aromàtics. El llibre estava ple de poemes i cançons que Barbara havia cantat durant tova la seva vida, però ben aviat un text, a la pàgina quaranta-dos, va cridar-me amb insistència. Començava:

J'ai eu tort je suis revenue
Dans cette ville au loin perdue
Où j'avais passé mon enfance...

Eren més de setanta versos que em van emocionar, o potser més ben dit, em van commoure. Tenien aquell jo no sé què que et feia venir ganes de traduir-los, de fer-ne una versió pròpia. Incitaven al palimpsest. Allí mateix, devíem ja sobrevolar els Emirats Àrabs Reunits, van començar a rajar les paraules i els diferents ritmes de les frases i de les imatges que vaig guardar en els mals endreços de la meva atrotinada memòria. Altre cop a la meva taula m'hi posava apassionat, connectant, tornant altra vegada a enllaçar antigues emocions no compartides en l'anècdota de l'escriptora però viscudes o sentides en altres moments de la meva vida.

No hauria mai d'haver vingut.
El meu regrés va ser un error.
¿Què va portar-me altra vegada
cap al poblet, remot i ocult,
on vaig passar la meva infància?

El meu poema es diu ara Peixos d'or i no he tingut encara l'ocasió de publicar-lo. Barbara no parla mai de cap mena de vertebrat aquàtic, però a mi em va convenir la imatge d'antigues carpes daurades japoneses (*cyprinus carpio*) entrevistes en la verdosenca i fosca aigua de la memòria (o eren tal vegada, abans de la globalització, les més europees *carassius auratus gibelio?*). Potser retrobava la nostàlgica alegria i la sorpresa d'un diumenge assolellat d'hivern de la meva infància en el que el meu avi va portar-me fins al Turó Parc per veure els peixos d'or...? Sí, el punt de connexió era aquest, una sensació quasi física de buscar atentament alguna cosa perduda. D'atent concentració per no perdre allò que es busca i no es coneix del tot i la por que es té de no reconèixer-ho quan es vegi i que es tem no saber identificar com a propi. Com a formant part del jo més antic, més personal i més íntim. Deu ser així com han de sentir-se els arqueòlegs quan pentinen finíssimes capes de terra i pols tot penetrant el passat... De seguida vaig reconèixer també, sorprès de la meva estupidesa de no haver-ho vist abans, l'estranya sensació que he experimentat tornant a visitar el poblet suïs on vaig viure entre els dotze i els divuit anys. Tornant a veure el jardí de la meva escola, amb l'estàtua de Daniel Jean-Richard mirant-se el rellotge, el camp de futbol dels meus èxits esportius i els pendents que baixava maldestre i rabent el famós esquiador vermell, fins i tot vaig tornar a veure la bústia on rebia les esperades cartes femenines dels meus quinze anys...! És clar, podia sentir en mi alguna cosa prou semblant a la que ressentia Barbara retornant al poblet de Saint Marcellin trenta anys després...Però...Per què sempre hi ha un però? Ara fa uns quants anys vaig anar a conèixer a Andalusia el meus cosins amb qui em cartejava com a conseqüència de les meves indagacions genealògiques sobre la meva aleatòria nissaga, i el meu cosí Tomàs m'ensenyava (regust de pernil de porc ibèric i de mançanilla al fons del coll) l'església de San Pedro al barri del mateix nom on és enterrada una gran part dels meus, on s'han celebrat batejos i casaments, funerals i misses per els meus avantpassats en els últims dos-cents anys. La sensació tornava. L'angoixa concentrada era altra vegada allí buscant poder reconèixer algun detall. Percaçant indicis. Allí, entre aquelles pedres es va casar el primer de gener del 1800 el meu avantpassat Amador Jover i Brufau amb la cordovesa Rosario Toro Salido. El fill de Copons, dels Jover de Soldegrau, parent dels Vidal i dels Romeu etc., deixava definitivament la terra, la llengua i la família. Conservo la imatge del primer dels cordovesos l'Amador Jover i Toro nascut el 1803 i batejat també a l'església de San Pedro, allí també van celebrar-se els seus funerals el 1857...Tornava a ser l'arqueòleg dels espectres. Del dolor i de l'alegria. De l'única energia que no es transforma. Que desapareix definitivament.

I, és clar, un dia vaig voler tornar a Copons, continuant la meva caça, sentint-me l'hereu dels meus fantasmes. He passejat dues vegades pels carrers silenciosos de Copons. Les dues vegades s'esqueien en diumenge, a l'hora de dinar i la vila era deserta, plovisquejava. Durant la primera curta passejada vaig fer unes fotos. Aquesta vegada ja no calia. Retornava per primera vegada al poble al que mai no havia estat. El que feia més de dos-cents anys havia abandonat el meu avantpassat Amador, el jove cabaler que, comerciant per encàrrec del seu pare, anava a obrir una oficina a Granada, des d'on havia de viatjar teixits i alcohols, papers i barrets per tota Andalusia. Per quin carrer havia sortit de Copons? De quina casa? Per quina porta? L'havia acompanyat algú? Qui l'havia acomiadat de la família? Papers i pergamins guarden encara amb pautada paciència i, sota la custòdia de mossèn Aribau, alguna resposta per a aquestes preguntes. Les altres s'amaguen a les regalimoses parets de pedra dels carrers.

Fa cinc o sis anys vaig anar a aconsellar-me a una bruixa prop de Vic. Havia substituït l'escombra voladora per un 4x4 japonès de quasi 3000 c/c i la cova i la caldera per una torre plena de mobles d'antiquari i amb una clarissima piscina al jardí. Les coses ja no són el que hom espera. Sense demanar-li ni donar-li cap informació em pronosticava, entre d'altres coses, publicacions i premis literaris. I al comentar-li jo la bona entesa amb una noia que ella també coneixia i que tenia una certa fama d'esquerpa entre el amics, s'exclamava:
-"És clar, si tu i la Carme us coneixeu de molt abans, i tu i ella heu compartit en altres vides..."-

No vaig deixar que continués. De vida ja en tinc prou amb aquesta. És com allò de la mare, que ja sabeu, només en hi ha una...

Ben segur que quan la física quàntica i la física relativista es posin d'acord sabran explicar-nos l'origen de moltes d'aquestes estranyes percepcions d'alguns humans. El cervell també deu tenir la seva física! Al cap i a la fi, els francesos, gent molt més pensada que nosaltres, ens parlen del déjà vu, quan experimenten aquesta sensació de retrobar aquell instant, en aquell lloc on mai no s'ha viscut. És clar que diuen que això passa quan les neurones i la corpenta estan cansades i s'esmussen els sentits. Potser no tindrà res a veure amb la física quàntica, però si aconsegueixen explicar d'aquesta o de qualsevol altra manera, per què la vida s'oblida tant de pressa i per què dels fets i les persones només en guardem cautíssims ecos i muts ressons entre les pedres? I els noms de cada cosa i les paraules. Llavors, els poetes i la poesia haurem de marxar a la recerca d'altres faloleres.

¿Eremites de les coves llegirem, altra vegada, en un nou temple, els oracles del futur?

Els poemes que estic escrivint, a cavall d'aquests dos segles, els desaré en un llibre que durà per títol "Camí de Soldegrau, pel plom i per la molsa". Què era Soldegrau? La casa pairal avui desconeguda o enrunada (o senzillament rebatejada) d'una de les branques dels Jovers coponencs? Llegeixo vanament minuciós en tots els mapes els noms de les comes i els pujols, de les rieres i els torrents, de les bordes i els pallers. Soldegrau s'amaga. (Només a la plana del Rovirar Can Joveró, sota el turó del mateix nom, i, Comajovera prop de l'encreuement de les carreteres de Copons i del Pla de Rubió...) El passat també esdevindrà, des d'ara, un futur.

Desembre del 2000, febrer del 2001.

Text: Marc Vilaseca

Immigració, qui es queixa?

Tota persona té el dret de circular lliurement i d'elegir la seva residència en el territori d'un Estat (art. 13 Declaració Universal dels Drets Humans)

Immigrant és tota persona que es trasllada d'un lloc a un altre per un període de temps indefinit, normalment es trasllada per alguna raó de pes, ja sigui política, econòmica, cultural o religiosa o bé per trobar-se immers en una situació de guerra. En general s'emigra en busca d'una vida millor.

Si mirem el problema des d'un punt de vista històric, podem veure que Europa ha estat el continent migratori per excel·lència, i gràcies a això hi van haver menys boques per alimentar, cosa que va facilitar la consolidació del desenvolupament industrial europeu. Segons aquestes dades podríem concloure que quan nosaltres emigrem és bo, però quan hem de no ser el país receptor ja no ho és tant. Però, res es tan senzill com per deixar-ho aquí.

Per començar a introduir-nos més dins d'aquest món hem de fer una distinció molt bàsica entre tipus d'immigrants: *Immigrants qualificats* i *Immigrants desesperats*. Els primers són rebuts amb relativa facilitat i bones condicions, mentre que els segons han de viure en condicions pèssimes, amb problemes per assolir un permís de residència i essent víctimes de les màfies i del racisme. A tall d'exemple, només citar que als Estats Units hi ha 32.000 científics de la Índia treballant i a França hi ha més metges senegalesos que en tot Senegal, *serà que Senegal no va necessitada de metges? O l'Índia de científics?*

En general, l'objectiu primer de tot immigrant quan emigra de casa seva és incrementar el seu nivell de vida. Si ens parem un instant a reflexionar sobre les condicions infrahumanes que molts d'ells han de suportar quan arriben al país d'acollida, ens podem fer una idea de la *Infinita Pobresa* en que viuen les classes mitges i baixes de gran part de l'Hemisferi Sud.

Durant els darrers 15 anys Europa ha estat experimentant unes tasses de creixement econòmic desorbitant. Això ha facilitat la creació de mà d'obra. Al mateix temps, Europa, com a primer món, ha estat experimentant un creixent increment de la formació universitària i professional per part dels joves. Això, junt a la poca qualificació de la majoria dels immigrants, fa que en general només puguin tenir accés a les feines més dures i mal retribuïdes del sistema. Si a tot això, hi sumem la falta de polítiques més actives de formació, integració i inserció social, el problema s'agreuja encara més. Del que es tracta, en part, es de dedicar-hi una mica més de temps, de diners i de conscienciació i col·laboració per part d'ambdues parts implicades.

De fet, ja fa temps que ens queixem i crec que ningú no té en compte que a Espanya actualment només hi ha un 2% d'immigrants, si ho comparem al gairebé 20% alemany o a la societat americana podem veure que de l'únic que és tracta es d'encarar-ho tot de la forma adequada i treure'n el major profit possible, ja que *el contrast, la diversitat i el pluralisme cultural* constituiran una de les bases fonamentals de la convivència de la nostra societat, així com també són font de vida i de riquesa que, ben utilitzada, ens pot beneficia a tots.

Text: Jordi Bertran

Un gol per sota les cames

L'any 1997 es va declarar un brot de Pesta Porcina Clàssica a Catalunya, concretament a les Terres de Lleida. La pesta es va escampar fins que va quedar aïllada gairebé tota la província. A final del 1997 es va controlar l'epidèmia, sens dubte amb uns costos increïbles i amb la reconversió del Sector per la gran crisi que es va patir degut al retrocés en el consum. Molts escorxadors varen presentar regulacions de personal perquè com que els porcs estaven immobilitzats no n'hi havia suficients per continuar el ritme de matança.

Ara, quatre anys més tard, després de patir la malaltia de les vaques boges i la febre aftosa tornem a tenir la PPC. La tecnologia ha permès als experts establir la procedència i saber que l'origen està als països de l'est, ja que el virus actual és igual que el present allà, i molt diferent de l'existent aquí l'any 1997. Encara ara, ningú no està convençut de qui l'ha portat fins aquí, i el que sí és clar, és que alguns intermediaris compraven garrins a meitat de preu als països de l'est, i, per tant, el negoci era rodó.

Ara jo em pregunto, què fa el Ministeri d'Agricultura o el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca de la Generalitat de Catalunya perquè els i colin uns gols tant grans per sota les cames? Que baden? Com pot ser que entrin camions de porcs de l'est, que enterrin porcs i més porcs de granges que estan empestades i ningú no s'adoni de res? Què està passant? Que estan distrets?

Ajuntament de Copons

Camí Ral

Butlletí informatiu i d'opinió Vila de Copons

L'equip de redacció d'aquest butlletí t'anima a participar-hi. Si tens alguna cosa per explicar, suggerir, o potser denunciar, fes-la arribar. La teva col.laboració és imprescindible per millorar aquesta publicació. Gràcies. Telèfon de contacte, 93 809 00 00

Text: Noèlia Vilaseca Closa
Foto: Nuri Pons

La Senyoreta Vicenta

Quins records aquells! La Senyoreta Vicenta i el seu esmorzar.

Fa uns quants anys d'això, però encara avui recordo l'aroma del cafè i les torrades. Un cafè negre acarbonat, sense llet, amb un got transparent , cullereta d'acer inoxidable i un platet blanc, li acompanyava un altre plat més gran amb una torrada de mantega que la Senyora Ramona (la mare de la Senyoreta) li pujava cada dia més o menys a la mateixa hora, les deu, sí devien ser les deu del matí. He dit li pujava perquè l'escola era al pis de dalt, i més o menys a aquella hora s'obria la porta de fusta del cap damunt de les escales i allà hi havia l'esmorzar de la Senyoreta Vicenta, sempre acompanyat d'un "Què aproveche!" Quina olor!!!
I ella, incansable, ens deia: Que en voleu nens? Que en voleu? (sembla que encara la senti). Eren dies feliços a vegades tristos per aquells que estàvem una mica emmarats i fèiem la marrenadeta quan ens "abandonaven" a l'escola, sort dels mes grans que sempre en tenien una per dir i ens divertien mentre les mares s'allunyaven en silenci.

A l'escola, què hi feiem? Feiem moltes coses perquè no era una escola convencional, era una escola per a nosaltres, semblava feta a mida, ens barrejavem nens i nenes de diferents edats, no érem gaires, uns quinze o setze, perquè els grans anaven amb el Mestre; i, ho fèiem tot a l'escola: ploràvem, rèiem, cantàvem cançons, fèiem treballs manuals; apreníem a llegir pel so, les vocals primer, les consonants després i les anavem enganxant fins ésser capaços de dir una paraula, apreníem els números i l'abc, fèiem excursions a la Font de la Vila, la Font de la Canal, ens disfressàvem, celebràvem el Dijous Llarder, el Dimecres de Cendre, el dia de Sant Jordi, el de Sant Joan, el dia del Pare, el de la Mare, ... ens coneixíem, jugàvem, ens divertíem, apreníem, érem nosaltres els petits de la Senyoreta Vicenta.

Anàvem cada dia o quasi cada dia al Reser dels Senyors, li dèiem l'esbarjo, no teníem poliesportiu ni piscina i era el nostre punt d'absoluta diversió, allà trobàvem la nostra llibertat, la nostra creativitat, apreníem a estimar i respectar la natura i a fer d'ella un vehicle de diversió, ens imaginàvem que els troncs dels arbres, els arbustos i les pedres eren cases i aquelles branques flexibles feien de porta i jugàvem a ser venedores o senyores grans; apreníem a respectar la gent gran parlant amb aquells senyors grans; recordo ara el Manel de Cal Vila i el Santa Fe, que s'asseien en una espècie de banc de pedra i fullam que quedava arreserat del sol, i potser d'aquí ve el nom del Reser dels Senyors.

Érem canalla i, com la canalla, innocents, naturals, sincers, espontanis, autèntics, *pillos* i llimes, érem nosaltres:

El Pere de la Roquera, el Tomàs de Cal Fuster, l'Elisenda Mercadal, el Daniel de Cal Manset, la Gemma Montrabeta, el Roger Huguet, la Nuri Ponts, el Josep Guix, l'**Artur Mas**, la **Senyoreta Vicenta**, la **Mònica Guadayol**, la Noèlia Vilaseca, la Montserrat de Cal Grabat, el Jordi Closa, l'Alba Closa, la Susanna, i la Sandra.

Avui no hi som pas tots i això ens provoca tristesa i nostàlgia d'aquells dies, però la Vida era llavors, és Vida avui i és Vida sempre, **ells** sempre estaran amb nosaltres, segueixen vius en els nostres cors, els nostres records i el nostre camí, perque **ells són nosaltres**.

Deixeu-me, doncs, citar per segona vegada en la meva existència una antiga dita d'una tribu de l'Índia que diu així:

"Tots quan neixem plorem i el món s'omple de goig. Visquem, doncs, la vida de manera que quan morim el món plori i nosaltres ens omplim de goig".

Tots **ells**, el Joan Carles, l'Artur, la Mònica i la Senyoreta Vicenta han viscut així, i així els recordem.

El porquet Nofe-nof

Text: Antonia Garriga
Dibuix: Maurici Palomes

El protagonista d'aquesta història es diu Nofe-Nof i és un porquet que té nou anys.

El nostre amic viu amb la seva mare, al quart pis d'un bloc que hi ha al centre d'un poblet que es diu "Les Basses".
El porquet Nofe-Nof era una mica trapella i molt esbojarrat, i sempre feia enfadar la seva mare.

Un dia la seva mare li va dir: -Nofe-Nof, ens hem quedat sense ous, i els necessito per dinar, hauries d'anar a la botiga del senyor Notis i comprar-ne una dotzena, sobretot no et quedis encantat en qualsevol lloc ni amb els teus amics jugant al parc.

Nofe-Nof va comprar els ous, i va fer el que la seva mare li va dir, va marxar de seguit per poder arribar aviat a casa. Però quan hi va ser, va veure que la tanca del jardí era tancada i va pensar… -Podia mirar a veure si sóc capaç de saltar-la; va començar a córrer cap a la tanca i… Sí! Va saltar-la molt bé, però tots els ous que portava al cistell es van trencar.

La seva mare es va enfadar molt i el va castigar tota la tarda sense sortir de casa. Nofe-Nof va anar a la seva habitació i va veure com la Neli (una amigueta seva) s'estava ofegant a la piscina.

En Nofe-Nof no sabia què fer, volia anar a salvar la Neli, però la seva mare li havia dit que no sortís de casa. I si s'enfada?.

No hi havia temps de pensar-s'ho, va sortir corrent de casa i es va tirar ell (ja que era un gran nedador) i va salvar la seva amigueta. Tota la gent que ho havia vist des dels balcons va aplaudir i van començar a cridar.

-Visca Nofe-Nof, visca Nofe-Nof - l'ha salvada!!!

La seva mare, en arribar a casa i sentir tots aquells crits de seguida va preguntar - per què crideu tant? Que ha passat? La mare de la Neli li va explicar, i ella se'n va anar corrent a veure el Nofe-Nof.

Quan va arribar a casa i el va veure, la mare li va dir -estic molt orgullosa de tu, tot i que has desobeït el meu càstig, ho has fet per salvar la teva amigueta i això vol dir que tens un gran cor.

Després tota la gent li va fer una festa i en Nofe-Nof va estar tan content que, des de llavors, es va portar molt bé i va fer sempre cas del que li deia la seva mare.

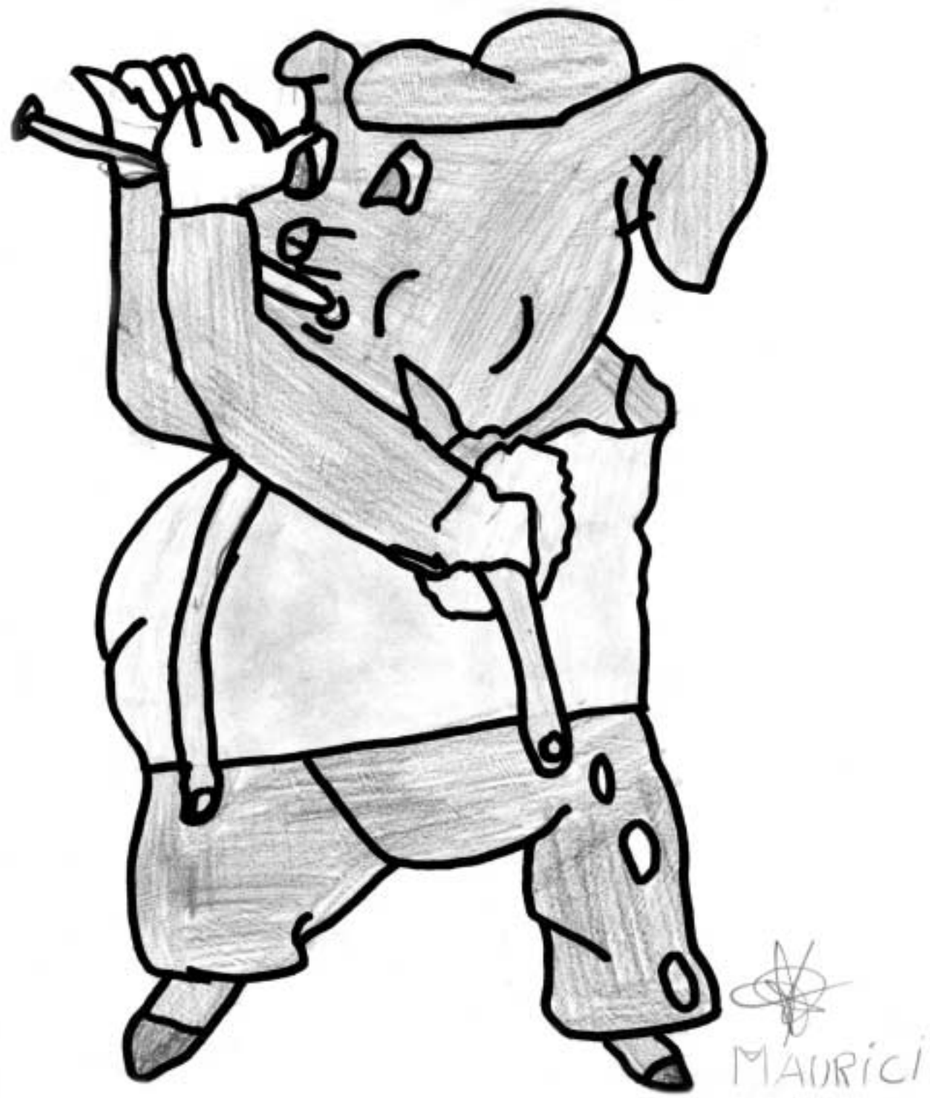

Autor: Navarro

Exercici i salut en la gent gran

Text: Sara Ribera i Josep Lluís Díaz
Foto: Ramon Serra

Només cal mirar al nostre voltant per observar que, els últims temps, la població a què pertanyem cada cop arriba a edats més avançades. Avui dia no és gens estrany que la majoria de gent arribi als 65 anys, i no pas gaire que passi dels 80. Això fa que augmenti la presència de les malalties que anomenem cròniques i de les degeneratives.

Per millorar les expectatives i la qualitat de vida de la gent gran, a part de l'assistència sanitària i social, només es pot aconseguir incloent activitats preventives i de promoció de la salut.

En la línia de la prevenció tenim les vacunes, de les que ja vàrem parlar en el passat número (tètanus-diftèria, antigripal i antipneumocòccica). A part, també disposem d'un ampli ventall de cribatges preventius sobre els quals anem insistint a la consulta i que fan referència al ja popular excés de pes, el colesterol, la pressió arterial, les revisions de càncer de mama i pròstata, l'osteoporosi, etc.

A més a més, tenim un seguit de mesures preventives més senzilles que tan sols depenen de nosaltres perquè siguin realitzades i que, en canvi, poden aportar-nos uns beneficis extraordinaris per a la salut. Una d'aquestes és l'exercici físic.

L'exercici físic ens permet estar en forma. La mala forma física i el sedentarisme estan relacionats amb diversos trastorns, i són la causa de part de la mortalitat i incapacitats en el nostre país. També s'associa a la presència de malalties càrdiovasculars, la hipertensió, el càncer de colon, la diabetis, l'osteoporosi i la depressió i/o ansietat.

Al contrari del que podria semblar, la pràctica regular d'activitat física moderada no accelera el desenvolupament d'artrosi en les articulacions grans que suporten el pes (genolls i malucs). L'exercici, però, no ha de ser molt intens, sinó assequible, còmode i agradable a cadascú.

Inicialment, algunes persones poden tenir dificultats per practicar 30 minuts seguits d'activitat. En aquest cas es recomana fer diverses sessions al dia de 10 minuts. Per evitar lesions, cal augmentar la durada, però no la intensitat, a la vegada que cal treballar també els exercicis de força i flexibilitat.

Hi ha moltes maneres de fer exercici i moltes estan a l'abast de tothom. Alguns exemples són: pujar i baixar escales, activitats de neteja, jardineria i horticultura, bricolatge, jugar amb els nens, comprar, tallar llenya, caminar o anar amb bicicleta, ballar, jugar, nedar, anar a buscar bolets, a buscar aigua, etc.

Caminar pot ser l'activitat més indicada per començar un programa d'exercici físic. És segur, tant des del punt de vista càrdio-vascular, com de l'aparell locomotor. També és una activitat senzilla que gairebé tothom pot fer, divertida, que pots practicar amb companyia i a tot arreu, i on poc equipament és suficient (unes sabates amples, còmodes i flexibles). Us convidem, doncs, que descobriu el plaer de caminar.

Salut!

Oliaigua amb tomàtics (sopa menorquina)

Text i dibuixos: **Maria Gràcia Carreras**

Es talla la ceba a trossos prims i llarcs, els tomàtics a trossos grans, els alls a trocets i un bocí de pebre vert. Es posa al foc en una cassola de terra amb poca aigua. Quan la ceba és tova, s'hi afegeix un poc d'oli o seu.

Quan el sofregit està fet, se sala i s'hi posa un polsim de pebrot vermell. S'hi afegeix l'aigua necessària, es manté a foc lent fins que fagi escuma, senyal que és a punt de bullir, s'aparta del foc.

Se serveix ben calent i s'empapa amb un cuarot, les sopes de pa, que cadascú s'haurà posat al plat.

Algun afeccionat a aquest caldo, té el costum de mantenir-lo tapat una estona amb un altre plat, perquè conservi tot el seu aroma, ... i bon profit.

(Nuri Pons)

(Nuri Pons)

Arxiu fotogràfic

Camí Ral **Butlletí Informatiu Vila de Copons**
Edita: **Ajuntament de Copons, Àrea Municipal de Cultura**
Àngel Guimerà,8, 08281 Copons, Anoia, **Tel. 938 090 000 Fax: 938 090 013**
Correu electrònic: **copons@diba.es**
Disseny i maqueta: **ESPAI GRÀFIC,** Igualada
Correccció lingüística: **Servei Comarcal de Català**
Dipòsit legal: **B-7571-96**
Tiratge: **800 exemplars**
Publicació periòdica / Distribució gratuïta

Imatge portada: **Festa Major a Copons**
Equip de redacció: **Jordi Bertran, Daniel Garcia, Antoni Marimon, Josep M. Tomàs, Xavier Martí, Adela Mas, Susanna Guix, Ma. Rosa Gusi, Salvador Lliró, Nuri Pons i Ramon Serra.**

Els articles publicats a Camí Ral reflecteixen solament l'opinió dels autors, no forçosament la de l' Ajuntament.

anuària
4a. edició 1997
Millor publicació periòdica d'àmbit local

PREMI
de Comunicació de la Diputació de Barcelona
ARREL DE PUBLICACIONS MUNICIPALS
SANT FELIU DE LLOBREGAT - 1997
Millor butlletí municipal de l'any

Ajuntament de Copons

Camí Ral

Full informatiu municipal de Copons

Agost de 2001
Número 12

Saluda

Ara, fa sis anys que un grup de joves (ara no tan joves, és clar) vàm arribar a l'Ajuntament amb unes ganes terribles de treballar per al nostre poble. Els primers anys vam compensar els errors amb el treball i la persistència. L'experiència i el coneixement dels topants ens ha facilitat molt la feina, però quan l'objectiu és treballar per al teu poble d'una forma altruista no es pot afluixar. Si no es tenen gaires ganes de treballar cal buscar persones perquè ens substitueixin. Aquest no és el cas del nostre grup, però moltes vegades els que ja portem més de sis anys comentem que necessitarem trobar gent que vulgui integrar-se al grup per treballar tots plegats durant un temps, ja que quan nosaltres diguem prou, els que quedin no es passin els primers anys com nosaltres, aprenent i intentant situar-nos.
Determinades vegades, després d'alguna reunió de grup, és a dir, a altes hores de la nit, hem estat comentant què passa amb la gent jove del poble que no s'interessa pel seu Ajuntament. Quan et decideixes a parlar amb ells, la primera reacció és: "Jo passo de política", però és que en un Ajuntament d'un poble de 300 habitants es fa política? Els polítics locals de poblacions tan petites com la nostra fem gestió, encara que el fet que el nostre pensament sigui més de dretes o sigui més d'esquerres, tindrà alguna influència en la nostra gestió; però ja us garanteixo jo que en molt poca cosa, perquè el que si és clar és que en aquests Ajuntaments tant petits el joc econòmic no dóna per a gaires alegries. Del que en podeu estar ben segurs és que si la manca de recursos la compensem amb la il·lusió i la dedicació, el resultat serà ben diferent.
Gairebé sempre parlem que la gent jove no s'implica amb aquest tema, però el mateix passa amb la gent que tot i no ser tan jove, encara té l'esperit jove, ja que t'acaban dient: "no mira, que jo ja he fet…, o que jo ja faig…"
Cal que tots siguem capaços d'implicar-nos una mica més i puguem crear un grup amb prou recursos humans perquè els més antics puguem afluixar durant uns anys el ritme de col·laboració, i que siguin uns altres els que passin al davant, per tal que en cap moment perdem l'empenta i l'alegria.

Jordi Bertran
alcalde

Plens

Ple ordinari, 9 de gener de 2001

S'aprova la relació de factures núm.10/2000 per import total de 2.122.203'-ptes segons el següent detall:

DATA	PROVEÏDOR	CONCEPTE	IMPORT
29.09.00	ESTEVE GUMÀ	LLOGUER CADIRES TAULES F.M.	68.869.-
02.10.00	GESGAR	SERVEIS JURÍDICS	10.104.-
02.10.00	HÍPICA CLAPÉS	LLOGUER MULES F. TRAG.	324.800.-
05.10.00	DAVID MARCÉ	TREBALLS DIVERSOS	55.625.-
05.10.00	F. SOLE	TREBALLS DIVERSOS	39.375.-
05.10.00	M. APARISI	PISCINA 2000	125.000.-
05.10.00	E. GUDAYOL	ESCOLA D'ESTIU	44.000.-
05.10.00	FOTO ARGENT	REVELAT FIRA TRAGINERS	12.520.-
06.10.00	TEIXIDÓ	MANT. FOTOCOPIADORA	18.560.-
09.10.00	APLICLOR, SA	PROD. TRACTAMENT AIGUA	18.792.-
09.10.00	FECSA	SUB.ELECTRIC CONSUL.MEDIC	13.250.-
09.10.00	FECSA	SUB.ELECTRIC CASA MESTRE	2.184.-
09.10.00	FECSA	SUB.ELECTRIC AJUNTAMENT	20.834.-
09.10.00	FECSA	SUB.ELECTRIC C. PARROQUIAL	1.514.-
09.10.00	FECSA	SUB.ELECTRIC POU	1.848.-
09.10.00	TELEFÒNICA	TELÈFON ESCOLA PÚBLICA	3.897.-
09.10.00	TELEFÒNICA	TELÈFON AJUNTAMENT	3.863.-
09.10.00	TELEFÒNICA	TELÈFON AJUNTAMENT	17.983.-
09.10.00	TELEFÒNICA	TELÈFON CONSULTORI MÈDIC	7.789.-
09.10.00	TELEFÒNICA	FAX AJUNTAMENT	15.563.-
10.10.00	TELEFÒNICA	TELÈFON PÚBLIC	10.589.-
13.10.00	MAT. VENTURA	ARENA I TREBALL F.TRAGINERS	17.168.-
13.10.00	IEMSA	MATERIAL ELECTRIC	1.395.-
13.10.00	F. "EL ROSER"	TACOS PAPERERA PISCINA	648.-
16.10.00	R. BALCELLS	O. ENDERROC C/VILANOVA, 49	400.000.-
16.10.00	CODORNIU	MATERIAL D'OFICINA	10.724.-
19.10.00	RETEVISION	TEL. EDIFICIS MUNICIPALS	38.680.-
20.10.00	F. MARÍ	DIR. REHABILITACIÓ N. ANTIC	100.410.-
23.10.00	COP. LLEIDA	REPRO. I MONTATGE PROJECTE	7.385.-
24.10.00	ASSOC.C.RECS	QUOTA HORT AJUNTAMENT	5.000.-
26.10.00	CER.ESCRICHE	NÚM. CERÀMICA CARRERS	107.834.-
30.10.00	C. LLIRO	MANT. RELLOTGE OCTUBRE	5.000.-
30.10.00	JOSEP LLIRO	MANT. AIGUA OCTUBRE	11.000.-
30.10.00	R. BALCELLS	O. ENDERROC C/VILANOVA, 49	600.000.-
		TOTAL	**2.122.203.-**

S'aprova el conveni específic Xarxa Barcelona Municipis de Qualitat-Activitats per a l'any 2000, a signar entre la Diputació de Barcelona i l'Ajuntament de Copons, per a l'actuació "Organització d'esdeveniments esportius de caràcter puntual i per a l'adquisició de material esportiu", amb un suport econòmic global per part del Servei d'Esports de la Diputació de Barcelona de 775.000 ptes.

S'amplia el contracte permanent a temps parcial de l'auxiliar administrativa Sra. Anna Roig i Ripoll, fins a les 35 hores setmanals, a partir del dia 16 de novembre del 2000, i durant dotze mesos.

S'aprova la liquidació del Pressupost Únic d'aquest Ajuntament corresponent a l'exercici de 1998, segons el següent detall:

PRESSUPOST DE DESPESES

C.inicials	C.definitius	Obl.reconeg.	Pag.orden.	Pend.pagam.
60.520.451	63.425.231	61.559.210	19.118.348	42.440.862

PRESSUPOST D'INGRESSOS

Prev. Inic.	Prev. Def.	Drets recon.	Recap.neta	Pend.cobram
60.520.451	63.425.231	58.428.195	19.766.417	38.661.778

ESTAT DE ROMANENT DE TRESORERIA

Deutors pendents cobrament 41.661.604.-
Exercici corrent 38.661.778.-
Exercicis tancats 2.698.836.-
Altres operacions no pressup. 856.567.-
Saldos de cobrament dubtós 555.577.-

Creditors pendents pagament.....44.867.900.-
Exercici corrent 42.440.862.-
Exercicis tancats 2.214.523.-
Altres oper.no pressup 212.515.-

Fons líquids tresoreria 8.048.061.-
Romanent de tresoreria afectat a despeses amb finançament finalista....0.-
Romanent de tresoreria per despeses generals.....4.841.765.-
ROMANENT DE TRESORERIA TOTAL.....4.841.765.-

S'aprova la relació de factures núm.11/2000 per import total de **2.465.062.-** ptes segons el següent detall:

DATA	PROVEÏDOR	CONCEPTE	IMPORT
27.07.00	DIPUTACIÓ	RECOLLIDA GOSSOS	14.175.-
13.10.00	ORIOL, SL	NET. AJUNT. I ESCOLA AGOST	23.606.-
19.10.00	ORIOL,SL	NET. AJUNT. I ESCOLA SETEM.	64.380.-
02.11.00	FUST. JOSEP T.	MANTENIMENT CEMENTIRI	3.370.-
02.11.00	GESGAR	SERVEIS JURÍDICS	14.831.-
02.11.00	ARGA, SL	TIQUETS BÀSCULA PÚBLICA	18.444.-
02.11.00	RAMON SOLÉ	MANT. SERVEI AIGUA	7.397.-
02.11.00	RAMON SOLÉ	MANT. INSTAL.LACIONS	32.502.-
03.11.00	DAVID MARCÉ	TREBALLS DIVERSOS	30.625.-
03.11.00	J. ESPINOSA	MANT. CEMENTIRI	13.500.-
03.11.00	J. ESPINOSA	MANT. PISCINA	1.500.-
03.11.00	J. ESPINOSA	MANT. JARDINS	2.500.-
06.11.00	À. ROSICH	NET. C.MÈDIC-SETEM. I OCT.	13.500.-
07.11.00	ANOIA COLOR	SAMARRETES	13.340.-
09.11.00	KALAMAZZOO	MATERIAL D'OFICINA	6.948.-
09.11.00	KALAMAZZOO	MATERIAL D'OFICINA	16.139.-
10.11.00	F. EL ROSER	MATERIAL DE FERRETERIA	3.149.-
10.11.00	P. PLANELL	MATERIAL DIVERS	10.022.-
10.11.00	FLORS ROSET	PLANTES FIRA I ARENA FOGONS	76.930.-
13.11.00	KALAMAZZOO	MATERIAL D'OFICINA	21.170.-
13.11.00	FECSA	AJUNTAMENT	32.652.-
13.11.00	FECSA	BOMBES AIGUA	37.874.-
13.11.00	ALTA ANOIA	APORTACIÓ CONSORCI 2000	100.000.-
15.11.00	R. LLACUNA	O. JUTJAT DE PAU I ARXIU	733.311.-
15.11.00	ORIOL, SL	NET. AJUNTAM I ESCOLA OCT.	57.942.-
15.11.00	ORIOL, SL	REGULAR. AGOST I SETEMBRE	19.314.-
17.11.00	FECSA	CAMP DE FUTBOL	3.313.-
17.11.00	FECSA	NAU LLIRÓ	6.569.-
17.11.00	FECSA	ESCOLA	2.834.-
17.11.00	FECSA	CONSULTORI MÈDIC	12.393.-
17.11.00	FECSA	POU	1.848.-
17.11.00	FECSA	CENTRE PARROQUIAL	1.514.-
17.11.00	FECSA	ESCOLA I CASA MESTRE	2.184.-
22.11.00	F. MARÍ	HONOR. AIXECAMENT CASES	17.400.-
22.11.00	CORREUS	COMPRA DE SEGELLS	19.125.-
22.11.00	INST. D'EDICI	INSERCIÓ ANUNCI B.O.P.	6.995.-
22.11.00	INST. D'EDICI	INSERCIÓ ANUNCI B.O.P.	6.995.-
22.11.00	P. CODORNIU	MATERIAL D'OFICINA	30.078.-
23.11.00	FECSA	ENLLUMENAT PÚBLIC	124.694.-
23.11.00	RAMCOLOR 2000	PINTAR JUTJAT I ARXIU	437.378.-
24.11.00	RAMON SOLÉ	REFORMES JUTJAT I ARXIU	230.000.-
27.11.00	LLASPA TOURS	VIATGE INTERGENERACIONAL	168.000.-
27.11.00	JOSEP LLIRÓ	MANT. SERVEI AIGUA-NOV.	11.000.-
27.11.00	C. LLIRÓ	MANTENIMENT RELLOTGE	5.000.-
29.11.00	INST. D'EDICI	INSERCIÓ ANUNCI B.O.P.	8.621.-
		TOTAL	**2.465.062.-**

Es retorna a l'empresa Taller Auria, SCCL l'aval núm.3.375.768 per import de 523.389'-ptes en concepte de les obres de "Rehabilitació de la Casa Consistorial 2a fase"

Es retorna a l'empresa Taller Auria, SCCL l'aval núm. 3.392.167 per import de 337.560'-ptes en concepte de les obres de "Arranjament de l'Entorn de la Zona Poliesportiva municipal"

Es contracta un peó per un termini de sis mesos per a realitzar treballs de manteniment i neteja de vies urbanes del nostre municipi amb un cost de 1.350.465 pts.

S'assumeixen les despeses d'adquisició d'eines i materials per import de 500.000 pts. per a poder executar els treballs objecte d'actuació.

Es sol-licita al Departament de Treball de la Generalitat de Catalunya, una subvenció per import de 1.350.465 pts. que comprèn el 100% dels costos laborals d'un peó per un període de sis mesos.".

S'accepta l'aportació econòmica de la Diputació de Barcelona: F2. Rehabilitació del cementiri per un import de **1.591.544 pts.**

Es manifesta que el total d'aportacions econòmiques que rep per a l'actuació esmentada no ultrapassa el 100% del seu cost. En aquest sentit, es compromet a manifestar a la Diputació de Barcelona aquesta circumstància si es produís més endavant.

Es proposa d'encomanar a la Diputació de Barcelona la gestió informatitzada del Padró d'habitants del municipi i aprovació del conveni pertinent.

S'encomana a la Diputació de Barcelona la gestió informatitzada del Padró d'habitants del municipi de Copons.

S'aprova la formalització d'un Conveni amb la Diputació de Barcelona per fer efectiva l'assumpció per aquesta entitat de la gestió informatitzada del Padró d'habitants (per acrònim, AGIPH), d'acord amb text del Conveni-Tipus publicat en el Butlletí Oficial de la Província de Barcelona núm. 169, del 16 de juliol de 1997.

S'autoritzar per a la signatura del Conveni esmentat a l'alcalde Sr. Jordi Bertran i Muntaner.

Adherir-se a les mesures de coordinació voluntària proposades per la Diputació i relatives a la declaració del fitxer automatitzat del Padró d'habitants d'aquest municipi.

S'aprova el projecte d'obra municipal ordinària titulat "Construcció d'edifici de vestidors al camp de futbol municipal", redactat per l'arquitecte Sr. Joan Carles Fuertes, amb un pressupost d'execució per contracta de 19.562.083 pts. pessetes.

S'aprova moció de l'alcaldia en contra del projecte d'instal·lació d'un abocador al municipi d'Argençola.

Es dona suport a la Plataforma Antiabocador d'Argençola, creada recentment, contra la instal·lació d'un abocador al municipi anoienc d'Argençola i a aquelles entitats que treballen per a oposar-se al projecte d'un abocador al terme municipal d'Argençola.

S'aprova la moció de l'alcaldia a la campanya segells plurals que propugna la incorporació de la llengua catalana en als segells postals pròpiament dits així com als segells automàtics de franqueig variable, les etiquetes postals, les etiquetes postals commemoratives, les postals, les targetes de correu, els aerogrames, les proves de luxe, les proves oficials commemoratives i qualsevol altre efecte postal emès per la Fàbrica Nacional de Moneda i Timbre (FNMT).

Es delega en el Consorci Localret les facultats de gestió tributària dels preus públics de 1998 i ss sobre aprofitaments especials de les empreses explotadores o prestadores de serveis de telecomunicacions.

Es delega, així mateix, en el Consorci LOCALRET les facultats de gestió tributària, a què es refereixen els articles 104, 111 i concordants de la Llei general tributària, de la taxa, corresponent als exercicis de l'any 1999 i següents, sobre els mateixos aprofitaments, resultant dels preus públics anteriors en aplicació de la Llei 25/1998, de 13 de juliol, de reordenació de les prestacions patrimonials de caràcter públic.

S'aprova l'actuació titulada "1ª fase de construcció d'edifici de vestidors al camp de futbol municipal per un import de 13.747.914 pts.

Es sol-licita a la Secretaria General d'Esports de la Generalitat de Catalunya, una subvenció per import de 9.073.623 pts.

Es sol-licita a la Diputació de Barcelona una ajut de caixa per import de 4.674.291 pts.

S'escolleix com a forma de finançament de la subvenció sol·licitada la línia de crèdits de l'Institut Català de Finances.

S'aprova el conveni entre el consorci de Promoció Turística de l'Alta Anoia i l'Ajuntament de Copons per a la realització dels Fogons de l'Alta Anoia 2000 amb caràcter retroactiu, pel qual es concedeix un ajut de 500.000 pts a l'Ajuntament com a col·laboració a l'activitat descrita.

S'aprova expedient de baixes de drets i obligacions reconegudes d'exercicis tancats.

BAIXES DE DRETS RECONEGUTS D'EXERCICIS TANCATS

EXERCICI	CONCEPTE	TITOL	DRET ANUL.LAT
1993	310.01	Conservació cementiri	500.-
1994	310.01	Conservació cementiri	500.-
1995	310.01	Conservació cementiri	600.-
1996	310.01	Conservació cementiri	800.-
1996	761.02	PCAL rehabilit.casa consistorial	1.864.359.-
1997	310.01	Conservació cementiri	850.-
1998	310.01	Conservació cementiri	850.-
1998	312.01	Recollida escombraries	7.500.-

BAIXES D'OBLIGACIONS RECONEGUDES D'EXERCICIS TANCATS.

EXERCICI	PARTIDA	TITOL	OBLIGACIÓ ANUL.LAT
1994	5-610	***Bassa del molí de Dalt***	655.122.-
1995	1-212.00	Manteniment Ajuntament	213.016.-
1995	1-220.01	Premsa, llibres i publicacions	3.720.-
1995	3-463	APINAS	10.750.-
1996	1-489	Altres transferencies-jutjat	105.000.-
1996	1-632.00	Obra Casa Consistorial	644.350.-
1996	4-481.02	Federació de municipis	5.400.-
1997	4-213.01	Manteniment piscina	9.725.-

S'aprova l'expedient de modificació de crèdit del Pressupost Municipal de 1999 mitjançant la incorporació de romanent de tresoreria.

RELACIÓ DE CRÈDITS QUE SE SUPLEMENTEN AMB ROMANENT DE TRESORERIA.

CONCEPTE	TITOL	SUPLEMENT CREDIT
120	Retribucions bàsiques	255.000.-
121	Retribucions complementàries	110.000.-
130	Personal laboral fix	540.000.-
160	Quotes socials	291.000.-
202	Lloguer consultori	334.000.-
210	Manteniment infrastructures	1.694.000.-
212.00	Manteniment Ajuntament	116.000.-
212.01	Manteniment edificis municipals	1.038.000.-
213.00	Manteniment servei aigua	19.000.-
213.01	Manteniment piscina	207.000.-
216	Manteniment ordinador i fotocopiadora	340.000.-
219	Altres reparacions	123.000.-
220.00	Material d'oficina	235.000.-
220.01	Premsa, llibres i publicacions	224.000.-
220.02	Material informàtic no inventariable	645.000.-
221.00	Subministrament. Elèctric edificis públics	3.000.-
221.02	Subministrament. Elèctric bombes d'aigua	174.000.-
221.03	Subministrament. Gas butà	44.000.-
222.00	Comunicacions telefòniques	95.000.-
222.01	Comunicacions postals	75.000.-
223	Transport - missatgeria	30.000.-
224	Primes assegurances	16.000.-
226.01	Atencions protocol·làries	527.000.-
226.02	Publicitat BOP I DOGC	39.000.-
226.03	Serveis jurídics - gestoria	24.000.-
226.07	Festes populars	1.393.000.-
227.00	Recollida escombraries	518.000.-
227.08	Servei de recaptació	85.000.-
230	Dietes	160.000.-
231	Locomoció	47.000.-
349	Altres despeses financeres – Avals	8.000.-
462	A Ajuntaments	100.000.-
480	Atencions benèfiques i assitencials	5.000.-
610	Bassa del Molí de Dalt	268.556.-
625	Mobiliari i estris	1.581.102.-

S'aprova definitivament el projecte titulat "Enllumenat públic de Copons" amb un pressupost d'execució per contracta de 30.334.532 pts.

S'aprova el plec de clàusules administratives particulars i disposar la seva exposició pública per termini de quinze dies en el tauler d'anuncis de la Corporació perquè puguin presentar-se al·legacions o reclamacions que seran resoltes pel Ple.

S'aprova l'expedient ordinari de contractació, aprovar la despesa amb càrrec a la partida 4.623 del Pressupost del 2000 per import de 6.893.324 pts.i disposar l'obertura del procediment negociat d'adjudicació sol·licitant ofertes a tres empreses escollides per l'alcaldia, capacitades per a la realització de l'objecte del contracte, fixant amb la seleccionada, a través de la mesa de contractació, el preu del mateix i deixant constància de tot a l'expedient.

Es rectifica l'Inventari de Bens d'aquest Ajuntament fent constar la condició de bé patrimonial de l'edifici assenyalat amb el núm. 24 del carrer Vilanova d'aquest municipi, com a conseqüència de la desafectació autoritzada per la Delegació Territorial d'Ensenyament del Baix Llobregat-Anoia, mitjançant resolució de data 15 de febrer de 1999, assignant-li un valor de 6.511.000'-pts. d'acord amb la valoració efectuada pel Tècnic Municipal,

S'aprova la modificació del projecte de "Rehabilitació del nucli antic de la plaça del carrer Àngel Guimerà" amb un pressupost d'adjudicació de 5.167.556 pts. que representa un augment del pressupost d'adjudicació inicial de 268.556 pts.

S'adquireix el compromís de destinar l'import de la subvenció de 9.073.623 pts. de la Secretaria General d'Esports per a la construcció d'edifici de vestidors al camp de futbol municipal.

S'adquireix el compromís de destinar l'import de l'ajut de caixa a sol·licitar a la Diputació de Barcelona, per import de 4.674.291 pts. al finançament de l'obra de "Construcció d'edifici de vestidors al camp de futbol municipal.

S'adquireix el compromís de sol·licitar els crèdits o ajuts necessaris per a finançar la resta de l'obra que no resulti subvencionada per la Secretaria General d'Esports de la Generalitat de Catalunya i MANIFESTAR el propòsit de portar-la a terme en l'actual exercici d'acord amb el Pressupost General d'aquest Ajuntament per al 2001.

S'aprova la modificació del projecte executiu de Renovació de la xarxa d'aigua potable redactat per l'enginyer de camins c i p Sr. Norbert Torres i Pugès, amb un pressupost d'execució per contracte de 47.675.848 pts.

Aquests darrers mesos hem posat en marxa la recollida de fusta, ferro i voluminosos al costat de l'abocador de runes. La utilització no és del tot correcta, cal recordar que està totalment prohibit deixar voluminosos al costat dels contenidors d'escombraries i que les runes s'han de triar abans d'abocar-les, tot procurant no deixar munts de terres al davant, ja que aquests impedeixen la correcta utilització d'aquest abocador.
L'Alsina Graells ja passa per Copons. Recull i deixa els passatgers, tot i que encara no està clar si por fer aquest servei.
Els tècnics del cadastre ja treballen en la revisió dels valors cadastrals que ens afectarà en el rebut de l'impost de béns immobles del proper any 2002. La pujada dels valors i, per tant, de l'impost, serà important en molts casos ja que els valors eren molt baixos. La diferència del cost actual amb el futur s'aplicarà proporcionalment durant els propers 10 anys.
Des del 5 de juliol està treballant per a l'Ajuntament el Martí Salgado, amb un contracte de sis mesos subvencionat per la Unió Europea.
Durant els primers mesos de l'any es va buidar la bassa del mig. Una vegada l'obra va estar feta diversos tècnics van aconsellar fer un mur de formigó al costat del molí i impermeabilitzar amb una lona tot el vas de la bassa. Després d'encarregar el projecte i d' aprovar-lo, ara ja podem dir que la propera tardor s'acabaran les obres. El cost de la nova inversió és de 4,5 milions, que seran finançats amb un crèdit de la Diputació de Barcelona sense interessos per pagar-lo durant 10 anys.
Durant el proper hivern es durà a terme la primera fase de la xarxa d'aigua i les dues primeres fases de l'enllumenat públic. Per tant, seran uns mesos en què tots els veïns patirem les molèsties de tenir els carrers en obres. Abans de començar les obres caldrà fer una reunió amb tots els veïns per tal d'explicar quines seran les obres a realitzar i quins seran els costos.
Durant els propers mesos intentarem solucionar el tema de la cessió del patrimoni del Centre Instructiu Coponenc, farem un estudi de les patologies que té l'edifici, així com un estudi de possibles usos i del cost de Rehabilitació. Tot i així, pensem que la inversió hauria de ser molt petita, ja que el futur de les nostres activitats ha de ser a la nova sala polivalent.
Pel que fa al tema dels habitatges, la Diputació de Barcelona ha descartat poder construir a la zona del castell a causa de la gran diferència econòmica entre l'oferta del promotor (8 milions) i la quantitat que demanaven els propietaris (propera als 16 milions). En les altres unitats d'actuació continuen les negociacions, i estem segurs que alguna d'elles arribarà a bon fi.

Jordi Bertan
Alcalde

Ajuntament de Copons
c. Àngel Guimerà,10
08281 Copons, Anoia
Tel. / Fax 938 090 000